

Ožujak / Travanj 2026

Svezak 108, Broj 2

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Spomen Našeg Gospodina

Vitalni Život Ljubavi • Isus, Gospodar Života

Kruh i Čaša • Isus na Križu • Sloboda Kroz Krista

Uklanjanje Kvasca iz Naših Karaktera

Spomen Našeg Gospodina

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
16861 East Malta Drive
Fountain Hills, AZ 85268

pbiherald@gmail.com
www.Heraldmag.org

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Todd Alexander, Micah Hess, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

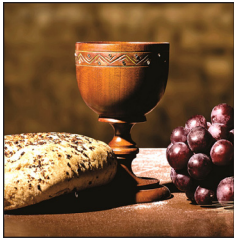
DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Godišnje obilježavanje

Spomena na našeg Gospodina i njegove žrtve na križu daje nam povlasticu da se još jednom usredotočimo na Božji neopisivi dar. Divimo se što je “Bog tako ljubio svijet da je dao svoga

jedinorođenog Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3:16). Slično se divimo Logosovoj spremnosti da se ponizi, postane tijelom i umre na križu kako bi cijelo čovječanstvo moglo živjeti (Filipljanima 2:6-8). “Dostojan je zaklani Jaganjac primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov!” (Otkrivenje 5:12).

Naše izdanje posvećeno Spomen večeri započinje člankom “**Vitalni Život Ljubavi,**” koji se fokusira na zajedništvo — *koionia* — koje dijelimo kao članovi tijela Kristova, dok blagujemo od koristi koje nam pruža Kristova žrtva.

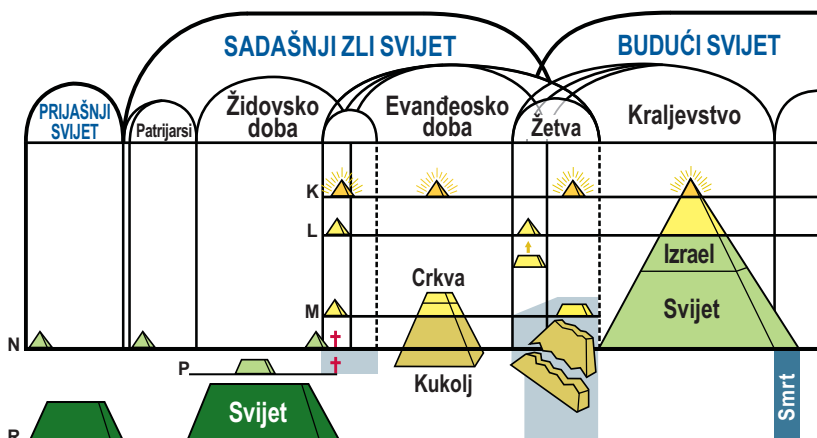
Slijedi članak “**Isus, Gospodar života,**” koji razmatra četiri čuda koja je Isus učinio tijekom svoje zemaljske službe i kako su ona otkrila njegov autoritet nad prirodom, zlim duhovima, bolestima, pa čak i smrću.

Članak “**Kruh i Čaša**” daje pregled kako se nago- vještaji Gospodinova života žrtve mogu pronaći u tri faze Josipova života u Egiptu, te u Melkisedeku koji Abrahamu nudi kruh i vino.

“**Isus na Križu**” pokazuje kako je Isusovo vrijeme na križu odgovaralo dnevnim, jutarnjim i večernjim žrtvama

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Spomen Našeg Gospodina Ožujak / Travanj 2026 Svezak 108, Broj 2

- 4 Vitalni Život Ljubavi
- 8 Isus, Gospodar Života
- 12 Kruh i Čaša
- 16 Isus na Križu
- 18 Sloboda Kroz Krista
- 21 Uklanjanje Kvasca iz Naših Karaktera
- 25 Spomen Našeg Gospodina

janjeta bez mane pod uređenjem Šatora sastanka. Također povezuje Ilijin sukob s Baalovim svećenicima s križem.

“**Sloboda Kroz Krista**” objašnjava kako oslobođenje Hebreja iz egipatskog ropstva slikovito prikazuje veće oslobođenje cijele ljudske obitelji iz ropstva grijeha i smrti te kako ovo izbavljenje otkriva Božje osobine ljubavi, pravde, mudrosti i moći.

Članak “**Uklanjanje Kvasca iz Naših Karaktera**” objašnjava zašto je Izrael morao ukloniti kvasac iz svojih kućanstava prilikom slavljenja Pashe i kako kvasac slikovito prikazuje razne vrste grijeha koje kršćanin mora ukloniti iz svog karaktera.

“**Spomen Našeg Gospodina**” daje pregled mnogih završnih lekcija koje je Isus pružio svojim učenicima tijekom posljednje noći svoje zemaljske službe, a koje se nalaze u Ivanovom evanđelju, od 13. do 17. poglavlja.

Nadamo se, milošću Gospodinovom, da će ovo izdanje pomoći dok pripremamo svoja srca i umove za sjećanje na veliku žrtvu našeg Gospodina Isusa, koji kao Jaganjac Božji odnosi grijeh svijeta (Ivan 1:29).

Vitalni Život Ljubavi

„Boga nikada nitko nije vidio. Ako ljubimo jedan drugoga, Bog prebiva u nama i ljubav je njegova u nama savršena” (1. Ivanova 4:12).

Kako obična štruca kruha, ta skromna, svakodnevna hrana, može otključati jednu od najdubljih istina našeg poziva? Kako čaša roda trsova može obuhvatiti cjelokupni savez naše vjere?

Dok se približavamo godišnjem Spomenu žrtve našeg Gospodina, ova znamenja pozivaju nas da zavirimo ispod površine i povežemo se s pripoviješću koja je započela prije tisuća godina, u teškim iskustvima izraelske djece u egipatskom ropstvu.

Apostol Pavao otkriva tajnu našeg zajedništva — naše *koinonia* — poučavajući da smo jedno tijelo jer svi dijelimo jedan kruh (1. Korinćanima 10:17). Ovo zajedništvo, međutim, nije samo novozavjetni koncept. Ono je ispunjenje sjene koju je bacalo Izraelovo sveto svetkovanje Pashe.

Da bismo shvatili vitalnu, živu bit ove ljubavi, prvo moramo razumjeti izbavljenje koje Spomen predstavlja. To je gozba slobode za “Crkvu prvorodenaca,” proslava našeg prelaska iz smrti u život, omogućenog Jaganjcem Božjim. U ovim znamenjima pronalazimo sam nacrt za ljubav koja se ne usavršava u izolaciji, već u požrtvornom jedinstvu Tijela Kristova.

Od Sjene Do Stvarnosti: Pasha Ispunjena

Među najdubljim iskustvima tipskog Izraela bila je Pasha. Ova gozba obilježavala je njihovo izbavljenje iz Egipta, ali još specifičnije, božanski “prolazak mimo” (*Passover*) koji je pošteditio njihove prvorodence od posljednje, razorne pošasti. Taj jedinstveni događaj postao je katalizator za oslobođenje cijelog naroda.

Za nas, Nova stvorenja, ti drevni događaji imaju duboko značenje, jer nam je Gospodin otkrio “tajnu”: da su iskustva prirodnog Izraela bila namijenjena predočavanju i nagovještaju veličanstvenijih stvarnosti Božjeg plana za duhovni Izrael.

Apostol Pavao daje ključ za tumačenje: “Jer i pasha naša, Krist, žrtvovana je; Zato svetkujmo” (1. Korinćanima 5:7, 8).

S ovim tragom, alegorijska slika postaje jasna i oštra. Egipat predstavlja svijet čovječanstva koji u grijehu drži “knez ovoga svijeta,” Sotona. Faraon stoji kao tip samog Protivnika, dok Izraelci koji jecaju prikazuju cijelo

čovječanstvo koje se muči pod tlačiteljskim ropstvom grijeha i smrti. Baš kao što je Izrael bio nemoćan osloboditi se sam, tako je i čovječanstvo nesposobno slomiti svoje lance bez Jehovine intervencije. Jedina nada leži u većem Mojsiju — našem Gospodinu Isusu — koji će, u Božje određeno vrijeme, izbaviti sve koji čeznu za slobodom.

Međutim, unutar ove široke panorame leži osobnija i specifičnija slika. Ona se ne tiče cijelog čovječanstva, već posebne klase: prvorodenaca. Njihov prototip je “Crkva prvorodenaca, zapisanih na nebesima” — Nova stvorenja (Hebrejima 12:23). U tipu (slici), prvorodenci su se suočili s jedinstvenom kušnjom prije svoje braće. Suočeni sa smrću, bili su pošteđeni — *preskočeni* — zahvaljujući krvi janjeta razmazanoj po dovratnicima i nadvratniku vrata. Ovo izbavljenje ih je izdvojilo, a njihov poseban status unutar izraelskog naroda prenesen je na pleme Levijevo. Pleme Levijevo bilo je pozvano odreći se svog zemaljskog nasljedstva kako bi postali učitelji i vođe svoje braće.

Tako je i s prototipskom Crkvom prvorodenaca. Tijekom ovog sadašnjeg zlog doba, podvrgnuti smo suđenju na život ili smrt prije svijeta. Kroz zasluge krvi našeg Otкупitelja, prelazimo iz smrti u život. Vjerom se odričemo svog zemaljskog dijela, žrtvujući svoje živote, te ćemo primiti, ako ostanemo vjerni, “nasljedstvo neraspadljivo, neokaljano i koje ne vene” (1. Petrova 1:4, KJV). Svijet ne razumije ovo putovanje, ali mi smo “preskočeni,”

Isus na Posljednjoj večeri

spašeni od adamske smrti kako bismo se razvili u Kraljevsko svećenstvo. S našim Glavnim svećenikom blagoslovit ćemo sve obitelji na zemlji (Galaćanima 3:29). Ovaj prelazak događa se tijekom duhovne noći Evandeoskog doba, pripremajući nas da vodimo svijet iz ropstva grijeha i Sotone kada svane novo doba.

U savršenom skladu s ovim tipom, naš je Gospodin umro kao prototipsko pashalno Janje četrnaestog dana prvog mjeseca. Baš kao što je janje odabrano desetog dana, naš se Gospodin predstavio izraelskom narodu pet dana prije P Ashe, ujahavši u Jeruzalem uz povike: “Hosana Sinu Davidovu!” (Matej 21:9). U večernjim satima četrnaestog, “one noći kad bijaše izdan,” podijelio je Pashu sa svojim učenicima. Zatim, koristeći beskvasni kruh i plod trsa iz tog obroka, uspostavio je nešto novo — jer tip se upravo trebao ispuniti. Ovo je trebao biti Spomen na prototip — sveto sjećanje za sve Njegove sljedbenike na stvarnost koja je stigla.

Znamenja Savršene Ljubavi

Uzimanje znamenja Spomena nadilazi povijesno sjećanje. To je simbolično priznanje primanja zasluga našeg pashalnog Janjeta i prilika za svečano obnavljanje saveza koji nas veže za Njega i, jednako važno, jedne za druge.

Beskvasni kruh predstavlja Njegovo tijelo, žrtvovano za nas. Jesti ga znači simbolično primiti vjerom životvornu vrijednost Njegove savršene ljudske žrtve. To je također poticaj da svetkujemo “ne sa starim kvascem, ni s kvascem zloće i pakosti, nego s beskvasnim kruhom iskrenosti i istine” (1. Korinćanima 5:8). Ovo nas poziva da iz svojih srca očistimo kvareće utjecaje grijeha, sebičnosti i varljivih ljudskih filozofija, te da umjesto toga hranimo svoje nove umove čistom istinom Božje Riječi.

Pashalni obrok uključivao je gorko zelje, prikladan simbol kušnji i nevolja ovog sadašnjeg života. Ova teška iskustva, umjesto da vode u očaj, trebala bi izoštriti naš duhovni apetit za Janjetom, podsjećajući nas da smo hodočasnici na putu u bolju domovinu.

Apostol Pavao dijeli još dublje značenje. “Čaša blagoslova koju blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo, nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je jedan kruh, jedno smo tijelo mi mnogi; jer svi smo dionici jednoga kruha.” (1. Korinćanima 10:16, 17, RSV).

U ovom odlomku grčka riječ prevedena kao “zajedništvo” označava povezanost, udruživanje, sjedinjenje.

Pasha, koja se jede s gorkim zeljem

Dok je tijelo našeg Gospodina bilo jedinstven kruh razlomljen za svijet, posvećeni vjernici ovog doba postaju jedno kroz svoje sudjelovanje u tom jednom kruhu, koji je Isusova žrtva za nas.

Čaša predstavlja Njegovu krv, koja pečati naše pomilovanje i donosi opravdanje vjerom. Ona je također “zajedništvo.” Apostolovo pitanje: “Nije li to zajedništvo tijela Kristova?” nosi zapanjujuću implikaciju: da se patnja, kušnje i smrt vjernog “malog stada” računaju kao dio Njegove žrtve — ne kao dio otkupnine, već kao dio prinosa za buduće grijeha svijeta. Mi smo sjedinjeni s našom Glavom, našim Glavnim svećenikom, u prinosu naših života. To je samo srce naše *koinonia*. To je zajedništvo iskovano u peći zajedničke žrtve, ljubav koja pronalazi svoj najsnažniji izraz u izlivanju za Gospodina i za Njegov narod.

Podmukli Kvasac: Prijetnja Našem Zajedništvu

Ako se Spomen-svečanost treba održavati s beskvasnim kruhom iskrenosti i istine, moramo ostati vječno budni protiv “kvasca zloće i pakosti” koji prijete našem jedinstvu. Ovaj se kvasac najčešće očituje kao duhovni ponos.

Apostol izdaje oštro upozorenje: “Znanje nadima, a ljubav izgrađuje” (1. Korinćanima 8:1). Postoji velika opasnost u mjeranju naše braće popisom njihovih doktrinarnih uvjerenja umjesto promatranjem kako se plod Duha očituje u njihovim životima. To je bila pogreška farizeja, čije je enciklopedijsko poznavanje Zakona postalo oružje za osudu i presudu. Njihova stručnost bila je prazna ljuštura, lišena ljubavi koja ispunjava Zakon.

To je bio opasan Kainov put, koji je mrzio svoga brata, i put Koraha, čiji je ponos doveo do pobune. Kada dopustimo da nas znanje učini arogantnima, ne uspijevamo razaznati Gospodinovo tijelo. Postajemo slijepi za Kristovu prisutnost u našoj braći i možemo početi vjero-

Pavao piše Korintu o Isusu

vati da nam oni nisu potrebni.

Zaboravljamo Apostolov ponizni podsjetnik da ako mislimo da nešto znamo, još ništa ne znamo kako bismo trebali znati (1. Korinćanima 8:2). Bog ne priznaje našu intelektualnu snagu, već našu ljubav prema Njemu, ljubav potvrđenu našom ljubavlju prema Njegovoj djeci. Taj ponos je podmukli kvasac koji može ukiseliti cijelo tijesto, stvarajući frakcije i podjele tamo gdje bi trebala biti neraskidiva veza ljubavi.

Dvostruka Odgovornost: Osobni Rast I Zajedničko Jedinstvo

Ovaj duh poniznosti je plodno tlo gdje naši duhovni darovi trebaju rasti. Apostol Pavao postavlja temeljno načelo: osobni rast je naša vlastita odgovornost. U 1. Korinćanima 12:7 objašnjava da je očitovanje Duha dano svakome na korist svima. Bog nam daje dar svetog Duha, ne da ostane uspavan, već da ga svaki pojedinac aktivno koristi. Kroz samoodređenu želju za razlučivanjem volje Božje razvijamo darove koje nam je On podario. Naš duhovni napredak nije pasivan. Treba ga aktivno tražiti, a uređenje eklezije (crkve) je dobro tlo za naš rast.

Međutim, ovaj osobni razvoj nikada nije isključivo za osobnu korist. Pavao nam pokazuje svrhu naših razvijenih darova u Efežanima 4:11-13. Jedno od primarnih mjesta gdje koristimo te darove je unutar zajedništva tijela. Krist je dao apostole, proroke, evanđeliste, pastire i učitelje za "opremanje svetih za djelo službe, za izgradnju tijela Kristova" (NKJV).

Svrha naših darova, izraženih kroz zajedništvo, je izgradnja tijela u ljubavi. Ovaj suradnički napor okuplja cijelu crkvu u jedinstvo, sve dok svi ne dođemo do "mjere rasta punine Kristove." Naš individualni rast neraskidivo je povezan s kolektivnim zdravljem eklezije.

Apostol zatim izdaje oštro upozorenje u Efežanima 4:14 u vezi s posljedicama neuspjeha u ovoj dvostrukoj odgovornosti. Kada zanemarimo svoj osobni razvoj i izgradnju eklezije, ostajemo ranjivi.

Postajemo poput "djece, koju ljulja i nosi svaki vjetar nauka, po ljudskoj prijevari, po lukavstvu zavodničkih spletki" (NKJV). Nerazvijena vjera, izolirana od jačajućeg utjecaja tijela, podložna je obmani. Istinska duhovna stabilnost nalazi se tamo gdje se susreću osobna marljivost i aktivno, ljubazno zajedništvo.

Vitalni Život Žrtve

Kako se onda ljubav Božja "usavršava u nama"? Apostol Ivan daje odgovor: "Ako ljubimo jedni druge, Bog u nama ostaje" (1. Ivanova 4:12). Božja ljubav nije apstraktan pojam. Ona postaje stvarna i vitalna kada teče kroz Tijelo Kristovo. Baš kao što se vjera usavršava djelima, ljubav se usavršava svojim djelovanjem.

Najistinitija mjera naše ljubavi prema Gospodinu nalazi se u našoj ljubavi prema braći. Apostol Ivan izjavljuje da smo "dužni i mi za braću živote položiti" (1. Ivanova 3:16). Ovo je praktična provedba našeg zajedništva u Njegovoj smrti. Ovo "polaganje naših života" obično nije jedan dramatičan čin, već kontinuirani proces koji se provodi u malim, svakodnevnim djelima služenja. Kao što je naš Gospodin proveo tri i pol godine lomeći svoje tijelo i dajući svoj život, što je kulminiralo na Kalvariji, tako je i s nama. Naša žrtva je svakodnevni hod, korak po korak.

Gospodinov odabir Crkve tijekom ovog vremena prevladavajućeg zla osmišljen je kako bi testirao i dokazao mjeru naše ljubavi i odanosti. Ako je naša ljubav mlaka, utjecaj svijeta, tijela i Protivnika može se pokazati premoćnim i odvući nas. Ali razmjerno tome kako naša ljubav prema Gospodinu raste, u istoj ćemo mjeri uživati u žrtvovanju tih stvari Njemu.

Ova pobožnost potaknut će nas da smanjimo zahtjeve sebe, doma i obitelji na razumne granice, kako bismo imali više za položiti na Gospodinov žrtvenik. A gdje je taj žrtvenik? Apostol Pavao nam kaže da moramo dopuniti nevolje Kristove "za tijelo njegovo, koje je Crkva" (Kološanima 1:24). Naša žrtva treba biti položena u službi braći. Tako Božja ljubav teče kroz nas, postajući opipljiva, životvorna sila unutar eklezije.

Eklezija: Gozba Hodočasnika

Ovo nas dovodi do najvišeg izraza naše *koinonia*: našeg okupljanja u zajedništvu. "Ne ostavljajući svoje skupštine ... nego hrabreći jedni druge, to više što vidite da

Isus, uskrsnuo treći dan

se približava Dan” (Hebrejima 10:25).

Nešto vitalno događa se kada se okupimo. Pasha se trebala jesti sa štapom u ruci, opasanih bokova za putovanje. To je prikazivalo dom vjere kao hodočasnike i

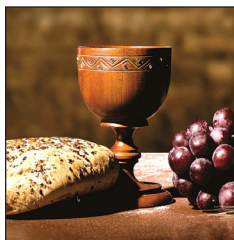
strance u svijetu, željne da budu vođeni u slobodu od grijeha i pokvarenosti. Naše skupštine su okupljanja tih hodočasnika. Upravo u svetom prostoru našeg okupljanja stojimo zajedno kao stup i uporište istine. To je tvrđava u kojoj pronalazimo snagu i škola u kojoj primamo uzajamnu izgradnju.

Kada se okupimo kako bismo uzeli Spomen večeru, sudjelujemo u jednom kruhu koji je Krist. Ovdje Božja ljubav više nije daleki pojam, već živa stvarnost. Znamenja nadilaze puke simbole i predstavljaju naš obnovljeni savez s našim Gospodinom i jednih s drugima. Sjećamo se Njegove žrtve za nas i ponovno se obvezujemo na našu žrtvu s Njim, radi Njegovog tijela. Ovdje se stapamo u jedno, postajući funkcionalan, sveti hram, “savršenstvo ljepote” iz kojeg naš Bog isijava (Psalam 50:2). Stoga, cijenimo naše okupljanje. Dođimo na Spomen večeru ne samo s ljubavlju prema našem Ocu i našem Gospodinu, već s dubokom, poniznom i požrtvovnom ljubavlju jedni prema drugima. Jer u našem zajedništvu, u našoj zajedničkoj žrtvi, svijet vidi odsjaj nevidljivog Boga.

— *Br. Todd Alexander*

Isus, Gospodar Života

„Jer svjedočilo se Ocu u njemu nastaniti svu puninu“ (Kološanima 1:19, RVIC.
Ostali stihovi iz NASB, Gateway, osim ako nije drugačije naznačeno).

Isus je utjelovio sve osobine koje definiraju karakter našeg Nebeskog Oca. Jehova je Mojsija smatrao prijateljem (Izlazak 33:11) i povjerio mu zadaću uvođenja Njegovog zakona Izraelcima, ali „milost i istina nastadoše po Isusu Kristu“ (Ivan 1:17). Iako je bio veliki prorok, Mojsije nije imao osobnu moć i nije zapovijedao autoritetom samom svojom prisutnošću, kao što je to činio Isus. Ne samo da je Isus poučavao s Božjim autoritetom, već je bio pokrenut suosjećanjem, liječeći bolesti i nemoći. Također je nudio osobno oprostjenje grijeha — nešto što Mojsije i Zakon nisu mogli pružiti. „Jer Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne život svoj kao otkupninu za mnoge“ (Marko 10:45, KJV).

Međutim, Isus nije izliječio svaku bolest. Nije uklonio svu tugu. Njegovo djelo prilikom prvog dolaska obuhvaćalo je samo mali dio čovječanstva. Njegova primarna svrha bila je platiti otkupninu koja svakoj osobi koja je ikada živjela nudi priliku za savršen i vječni život putem uskrsnuća od mrtvih.

Isusova Čuda

Čuda koja je Isus činio bila su pretpremijera njegovog budućeg djelovanja u Tisućugodišnjem kraljevstvu. Djela apostolska 17:18 opisuju scenu u Ateni u kojoj Pavao raspravlja s epikurejskim i stoičkim filozofima. „I neki epikurejski i stoički filozofi razgovarahu s njim. Neki su govorili: ‘Što bi ovaj sakupljač mrvica htio reći?’ Drugi: ‘Čini se da je navjestitelj tuđih bogova’, jer im je propovijedao Isusa i uskrsnuće“ (NASB).

Apostol Matej napisao je svoje evanđelje na hebrejskom kako bi uvjerio Izraelce da je Isus Mesija prorečen proročanstvima. U drugom stoljeću, Papija je zabilježio da su oni koji su čitali Mateja „na hebrejskom jeziku tumačili kako su mogli“. Međutim, većina pogana nije znala hebrejski, već su čitali samo grčki. Za njih je Marko naglasio Isusa kao slugu i Boga i čovjeka. On uključuje mnoga osobna zapažanja i ističe Isusov autoritet kao Mesije i budućeg kralja.

Evandjelje po Marku ističe četiri čuda koja pokazuju Isusov autoritet, kao Gospodara života, nad prirodnim silama u ljudskom životu.

(1) Isus je smirio oluju na Galilejskom moru (4:35-41) — autoritet nad prirodnim događajima.

(2) Isus je izliječio opsjednutog u Gadari (5:1-20) — autoritet nad nadnaravnim.

(3) Isus je izliječio ženu od krvarenja (5:25-34) — autoritet nad bolešću.

(4) Isus je vratio u život Jairovu kćer (5:35-43) — autoritet nad smrću.

Isus Smiruje Oluju Na Moru — Autoritet Nad Prirodnim Događajima

“I nastade velika oluja s vjetrom, a valovi su prodirali u lađu tako da se lađa već punila. A on bijaše na krmi, spavajući na jastuku. Probudiše ga i rekoše mu: ‘Učitelju, zar ne mariš što ginemo?’ I probudivši se, zaprijeti vjetru i reče moru: ‘Mir! Utišaj se!’ I vjetar prestade, i nastade velika tišina” (Marko 4:37-41, ESV).

Radi više privatnosti, Isus je predložio putovanje preko Galilejskog mora. Oluja koja se podigla tijekom puta bila je tipična za Galilejsko more, koje je okruženo brdima. Topli zrak od dana uzrokovao je da se hladniji zrak s brda spušta niz gudure na jezero, stvarajući vrtložno djelovanje poput vihora koje je uzburkalo vode u žestoku oluju. Markove riječi slikaju živopisnu sliku, uvlačeći nas u središte zbivanja: “a valovi su prodirali u lađu tako da se lađa već punila” (stih 37). Marko prepričava Isusovu zapovijed

Isus smiruje oluju

oluji. Aorist (prošlo svršeno vrijeme u grčkom) ukazuje na to da ju je Isus prekorio, i vjetar je odmah prestao. Nije bilo potrebe da Isus ponavlja zapovijed; oluja je završila istog trena! “Mir, utišaj se” (stih 39). Doslovno, to je značilo “budi tih” ili “budi brnjicom vezan” (Lanski, *Tumačenje Markovog evanđelja*, stranica 201).

Isus Liječi Opsjednutog U Gadari – Autoritet Nad Nadnaravnim Svijetom

“Dodoše na drugu stranu mora, u kraj gerazenski. I čim izide iz lađe, odmah mu iz grobnica dođe u susret čovjek s nečistim duhom ... I kad ugleda Isusa izdaleka, potrča i pokloni mu se. I povika jakim glasom: ‘Što ja imam s tobom, Isuse, Sine Boga Svevišnjega? Zaklinjem te Bogom, ne muči me.’ Jer mu govoraše: ‘Izidi iz čovjeka, duše nečisti!’ I upita ga Isus: ‘Kako ti je ime?’ Odgovori mu: ‘Legija mi je ime, jer nas je mnogo.’ I usrdno ga moljaše da ih ne istjera iz onoga kraja. A ondje je na obronku brda paslo veliko krdo svinja. I zaklinjahu ga svi zlodusi govoreći: ‘Pošalji nas u svinje da uđemo u njih.’ I dopusti im. I iziđoše nečisti duhovi i uđoše u svinje; i navali krdo, oko dvije tisuće njih, niz strminu u more i podavi se u moru” (Marko 5:1-14, ESV).

Grčki rukopisi razlikuju se u nazivu grada: Gerazeni, Gadareni ili Gergeseni. Najznačajniji dokazi podupiru Gerazene, izraz koji neki tumače kao referencu na Gerasu, poznato područje 32 kilometra jugoistočno od Galilejskog mora. Međutim, postojao je i mali grad istog imena na istočnoj obali, sada u ruševinama, zvan Kersa. Opsjednuti čovjek živio je ondje među grobnicama, što pokazuje imperfekt (prošlo nesvršeno vrijeme) korišten za opisivanje kako je došao do tako ekstremnog stanja da ga više nisu mogli obuzdati, čak ni lancima. Živopisni izrazi i glagolska vremena naglašavaju težinu njegovog obuzdavanja. Zlodusi su bili toliko jaki da je čovjek trgao okove s nogu i lance oko sebe. Tekst ukazuje da nitko nije imao dovoljno snage da ga ukroti. Grčko glagolsko vrijeme otkriva da je neprestano vrištao i ozljeđivao se. Korišteni glagol je u intenzivnom obliku, što znači da se sjekao na komade.

“Isuse, sine Boga Svevišnjega” izvanredan je znak nadnaravnog znanja. To pokazuje da ludilo nije bilo problem, već su demonske sile znale pravi Isusov identitet. Izvještaj u Mateju citira riječi demona: “Jesi li došao ovamo da nas mučiš prije vremena?” (Matej 8:29). Bojali su se povratka u svoje mjesto zatočenja do suda (2. Petrova 2:4; Otkrivenje 20:1-3). Isus im je rekao da uđu u svinje, nakon čega su one jurnule niz liticu i utopile se.

“Kada [Gerazeni] dodoše k Isusu, ugledaše čovjeka koji je nekoć bio pun demona. Sjedio je ondje obučen i pri zdravoj pameti, i prestrašise se. I dođu k Isusu, i vide opsjednutoga gdje sjedi, obučen i pri zdravoj pameti,

Isus liječi u Gadari

onoga koji je imao legiju; i uplašise se” (Marko 5:15). Ljudi tog kraja više se nisu bojali samog opsjednutog, već su se bojali sile koja ga je izliječila. Prepoznali su Isusovu nadnaravnu moć, ali nisu vidjeli njegovu ljubav i milosrđe iskazano čovjeku. Molili su Isusa da napusti njihov kraj, dok je izliječeni čovjek molio da pođe s Isusom. Pronašao je nekoga koga će voljeti, a ne koga će se boriti.

Ključno načelo odražava se u Isusovim riječima, potičući čovjeka da ostane i podijeli svoju priču s drugima. Kada je netko oslobođen iz ropstva, ne bi to trebao zadržati za sebe, već svjedočiti o božanskom izbavitelju. Isus ga je ohrabrio da širi svoju priču u Dekapolisu, pograničnoj regiji jugoistočno od Galilejskog mora. Isus je rekao: “Idi kući svojim i javi im što ti je učinio Gospodin i kako ti se smilovao” (stih 19).

Isus Liječi Ženu Od Krvarenja (Marko 5:25-34) – Autoritet Nad Bolesti

“A neka žena koja je već dvanaest godina bolovala od krvarenja, i mnogo propatila od mnogih liječnika, i potrošila sve što je imala, a ništa joj nije koristilo, nego joj je bilo još gore. Čula je za Isusa, prišla mu u mnoštvu s leđa i dotaknula njegovu haljinu. Jer je govorila: ‘Ako dotaknem samo i njegove haljine, ozdravit ću.’ I odmah presahnu izvor njezine krvi, i osjeti u tijelu da je ozdravila od zla. A Isus, osjetivši u sebi da je sila izišla iz njega, odmah se okrenu u mnoštvu i reče: ‘Tko je dotaknuo moje haljine?’ A učenci mu rekoše: ‘Vidiš mnoštvo gdje te pritišće, a pitaš: Tko me dotaknuo?’ I gledao je unaokolo da vidi onu koja to učini. A žena, znajući što joj se dogodilo, dođe u strahu i trepetu, baci se pred njega i reče mu svu istinu. A on joj reče: ‘Kćeri, vjera te tvoja spasila; idi u miru i budi zdrava od svojega zla.’”

Na putu od Matejeve kuće do Jairova doma, Isusa je zaustavila očajna žena. Ne samo da je bila bolesna, već je bila financijski iscrpljena i društveno odbačena zbog krva-

renja (vidi Levitski zakonik 15:19-27). Marko je izravan u opisivanju ženinog iskustva. Posjećivala je liječnika za liječnikom tražeći ozdravljenje. Umjesto toga, suočila se s mnogim nepravdama, potrošila sav novac, a stanje joj se samo pogoršalo. Luka, liječnik, manje je detaljan, jednostavno napominjući da je nitko nije mogao izliječiti (Luka 8:43).

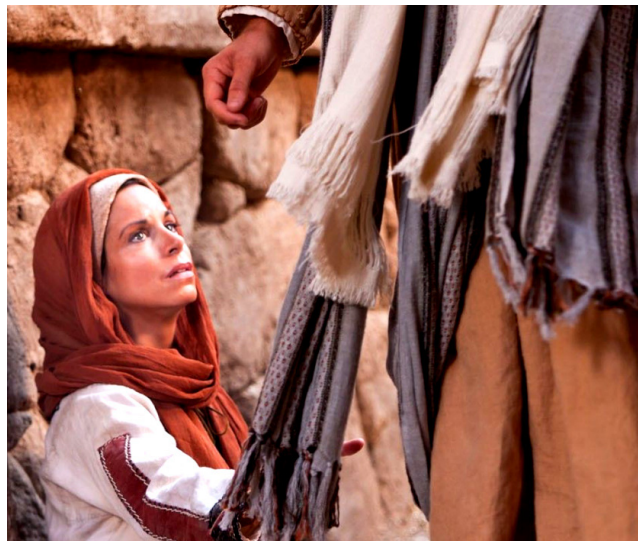
Ovo iscjeljenje bilo je jedinstveno, ne samo zato što je učinjeno trenutno, već i zato što se dogodilo bez ikakvog očitog, svjesnog Isusovog sudjelovanja. Ipak, on je odmah znao što se dogodilo. Nije bilo magične moći u njegovoj haljini (vidi Djela apostolska 5:14, 15 i 19:11-13), ali nekako je Isus odobrio ženin zahtjev i zatim prepoznao njezinu vjeru. Možda ju je Jehova izliječio, a Isus, okružen mnoštvom, nije ništa primijetio dok nije bilo gotovo. Kako god se iscjeljenje dogodilo, bilo je to zbog sile (grčki *dynamis*) u Isusu. Pitanje “Tko me dotaknuo?” možda je postavljeno kao retoričko sredstvo za dobrobit mnoštva.

Markove riječi: “A Isus, osjetivši u sebi da je sila izišla iz njega,” sugeriraju da je Isusova fizička snaga bila iscrpljivana čudima koja je činio. Marko, u svom izvještaju o raspeću (15:44), kaže da se “Pilat začudio da je [Isus] već umro. I dozvavši satnika, upita ga je li davno umro.” Isusova žrtva na križu bila je ogromna, ali on je trpio svakodnevno osjećajući suosjećanje za čovječanstvo i koristeći svoju moć da ih liječi. Možda ovaj primjer istinske žrtve sugerira da učenje zahtijeva žrtvu na vlastiti račun.

Ženina vjera u Isusa potaknula ju je da djeluje bez osjećaja potrebe da privuče njegovu pozornost. Prepoznajući je kao onu koja ga je dotaknula, Isus je rekao: “vjera te tvoja spasila.” To doslovno znači da te je “tvoja vjera spasila” od njezine fizičke bolesti. Njegove druge riječi, “budi zdrava od svojega zla,” doslovno znače “budi dobro, budi zdrava.” Možda je od tog trenutka postala Isusova sljedbenica.

Isus Vraća U Život Jairovu Kćer (Marko 5:35-43) – Autoritet Nad Smrcu

“Dok je on još govorio, dodoše neki od nadstojnika sinagoge govoreći: ‘Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiš Učitelja?’ Ali čuvši što su rekli, Isus reče nadstojniku sinagoge: ‘Ne boj se, samo vjeruj.’ I ne dopusti nikome da ga prati osim Petru, Jakovu i Ivanu, bratu Jakovljevu. Dodoše u kuću nadstojnika sinagoge, i vidje metež i ljude kako plaču i glasno nariču. I ušavši, reče im: ‘Zašto bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava.’ I ismijavali su ga. No on ih sve istjera, uze oca i majku djeteta i one koji su bili s njim, te uđe onamo gdje bijaše dijete. Uzevši je za ruku, reče joj: ‘Talita kumi’, što znači: ‘Djevojčice, tebi govorim, ustani.’ I djevojčica odmah ustade i poče hodati (bilo joj je naime dvanaest godina), i odmah su bili izvan

Isus liječi napaćenu ženu

sebe od velikog čuda. I strogo im zapovjedi da nitko ne sazna za to, i reče da joj daju jesti.”

Kada je Isus stigao u Jairovu kuću, zatekao je pripreme za sprovod već u tijeku. Među Židovima, žalovanje nikada nije bilo tiho, a unajmljivali su se i profesionalni naričatelji. Matej 9:23 dodaje svirače flauta naričateljima, opisujući glasnu, bučnu gomilu. Isusov doslovni odgovor bio je: “Zašto pravite takvu buku?” Zatim je oštro rekao: “Dijete nije umrlo, nego spava.” Neki komentatori to tumače kao da je bila samo u komi. Međutim, Luka 8:55 navodi da se “povratio duh njezin [grčki *pneuma*].” Isus opisuje smrt kao san iz kojeg će se osoba ponovno probuditi. Kasnije opisuje Lazarovo stanje sličnim riječima: “Lazar, prijatelj naš, spava, no idem ga probuditi” (Ivan 11:11). Kada učenici nisu razumjeli njegov komentar, pojasnio je rekavši: „Lazar je umro“ (Ivan 11:14). U židovskom Talmudu postoje stotine referenci na „kad je zaspao“ u vezi sa smrću. Naša riječ „groblje“ (eng. *cemetery*) dolazi od latinskog *coemeterium* i grčkog *koimeterion*, što oboje znači “soba za spavanje,” kao i od grčkog *koiman*, što znači “uspavati.”

Isus nije negirao stvarnost smrti ni za Jairovu kćer ni za Lazara. Smrt je stvarna i proces je često bolan za one koji je prolaze i za one koji ostaju iza njih. Djevojčica se nije vratila s neba ili iz nekog stanja svijesti. Analogija sa spavanjem sugerira da nakon smrti slijedi buđenje u budućnosti. Za ovu dvanaestogodišnjakinju buđenje je došlo ubrzo nakon smrti; za Lazara je došlo četiri dana kasnije; a za čovječanstvo će se dogoditi tijekom uskrsnuća svih u Kristovoj vladavini pravednosti. “Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izići: oni koji su činili dobro, na uskrsnuće života, a oni koji su činili zlo, na uskrsnuće suda” (Ivan 5:28, 29).

Isus vraća u život Jairovu kćer

Isusovo buđenje i djevojčice i Lazara vratilo ih je u njihove prijašnje živote. Oboje su nastavili živjeti običnim životima i kasnije ponovno umrli. Nijedno nije bilo istinski živo u smislu u kojem je Adam bio živ nakon svog stvaranja. Njegova je neposlušnost, međutim, uzrokovala postepeno propadanje, i sada svaki čovjek doživljava rezultate grijeha — silazak u smrt. Potpuno uskrsnuće (grčki *anastasis*) uključuje uklanjanje sve mentalne, moralne i fizičke pokvarenosti u svakom pojedincu i njihovo uzdizanje do savršenstva i uma i tijela.

Pavao piše: “Ali sad, Krist je uskrsnuo od mrtvih, prvine onih koji su usnuli” (1. Korinćanima 15:20). Luka opisuje Isusa kao “prvoga od uskrsnuća mrtvih” (Djela apostolska 26:23). Isusova čuda nagovještavaju vrijeme kada će se dogoditi buđenje iz smrti diljem svijeta, nudeći stvarnu priliku za život u njegovoj punini. Neka nas ovo znanje nadahne da nastavimo s energijom i predanošću Bogu, dodajući svojoj vjeri kao predstavnici Isusovog otkupiteljskog djela.

Isus se vraća u Nazaret (Marko 6:1-13)

“I otiđe odande i dođe u svoj zavičaj; a učenici njegovi išli su za njim. I kad dođe subota, poče učiti u sinagogi. I mnogi koji su ga slušali, zapanjeni govorahu: ‘Odakle ovomu to? I kakva li mu je mudrost dana? I kako se takva silna djela događaju po njegovim rukama? Nije li ovo tesar, sin Marijin i brat Jakovljevi i Josipov i Judin i Šimunov?’

I nisu li mu sestre ovdje među nama?’ I sablažnjavahu se o njega” (stihovi 1-3, ESV).

Nakon ova četiri čuda, Isus se vratio u Nazaret, gdje je naišao na hladan prijem onih koji su ga poznavali. Ipak, ostao je nepokoleban njihovim neprijateljstvom. Njegova čuda ne samo da su pokazivala njegovu moć, već su odražavala i njegovu brigu i suosjećanje. Poslao je svoje učenike, dajući im vlast nad duhovima i moć liječenja, dok su istovremeno pokazivali suosjećanje prema onima koje su susretali. Trebali su ojačati svoju vjeru slijedeći Isusov primjer.

I mi smo pozvani pokazati suosjećanje prema umirućem svijetu. Budući da smo opravdani vjerom u Isusa, sada odgovaramo na viši poziv (Rimljanima 5:1). Ako smo posvetili svoje živote Bogu i iskreno nastojimo slijediti Isusov primjer, već smo prešli iz smrti u vječni život (Ivan 5:24, 1. Ivanova 3:14). Naša nova priroda raste i bit će usavršena u Prvom uskrsnuću (Otkrivenje 20:6).

Danas se suočavamo s protivljenjem onih bez nade, baš kao što su nevjernici krivo razumjeli Isusa. Pavao nam kaže da je naš život skriven s Kristom u Bogu (Kološanima 3:3). Ostanimo motivirani onim što čitamo o Isusu i slijedimo ga još bliže, “da upoznam [mi upoznamo] Njega i silu njegova uskrsnuća i zajedništvo u njegovim patnjama, suobličujući se s njegovom smrću, ne bih li kako [mi] dospio do uskrsnuća od mrtvih” (Filiplijanima 3:10, 11).

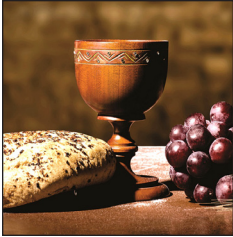
— *Br. Len Griebs*

Isus, odbačen u Nazaretu

Kruh i Čaša

„A Melkisedek, kralj Šalema, iznese kruh i vino“
(Postanak 14:18, citati iz ASV, osim ako nije drugačije navedeno).

U ranom Starom zavjetu postoje naznake Spomena na žrtvenu smrt našeg Gospodina. To se može vidjeti u tri faze Josipova života nakon dolaska u Egipat. (1) Josip je u Egiptu počeo kao rob u kući Potifara, zapovjednika

(kraljevske) straže. Tamo je postupno napredovao u vlasti. Taj zapovjednik “postavi ga nadstojnikom u domu svojemu i sve što je imao dade u njegove ruke” (Postanak 39:4). (2) Kad je Josip lažno optužen od strane Potifarove žene, bio je ponižen i stavljen u Kraljev [faraonov] zatvor. Ipak, “upravitelj tamnice nije nadgledao ništa što je bilo u [Josipovoj] ruci, jer je Jehova bio s njim; i što god je radio, Jehova je dao da uspije” (Postanak 39:23). Oko dvije godine kasnije, faraon je usnuo dva sna o sedam dobrih i sedam loših stvari. Josip je bio pozvan da ih protumači, što je i učinio. (3) Kao rezultat toga, bio je uzvišen na drugi najviši položaj u zemlji egipatskoj.

Josipove tri faze u Egiptu izgledaju kao da odgovaraju trima fazama Isusova postojanja: (1) Kao Logos, vjerno je služio Bogu (“sve je po njemu postalo i bez njega ne postaje ništa što je postalo” Ivan 1:3). (2) Zatim se ponizio, napustivši svoju duhovnu prirodu i postavši čovjekom. Ovdje je proveo život radeći za dobrobit drugih i na kraju dao svoj život za Adama i njegovo po-

tomstvo. (3) Nakon što se pokazao vjernim, Otac ga je uskrsnuo na božansku prirodu i primio je drugi najviši položaj u svemiru: “Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji” (Matej 28:18).

Tijekom Josipova boravka u zatvoru, faraon je vjerojatno doživio ozbiljne želučane tegobe i zbog toga poslao svog pekara i peharnika u Kraljev zatvor. Tamo su stavljeni pod Josipov nadzor. Jedne noći, svaki je čovjek usnuo san: Peharnik je sanjao grožđe iz kojeg je iscijedio sok u čašu i dao ga faraonu. Nasuprot tome, pekar je sanjao košare kruha na glavi iz kojih su ptice jele. Josip je protumačio svaki san. Trećeg dana (na svoj rođendan) faraon je utvrdio tko je kriv za njegovo trovanje hranom: objesio je pekara, ali je vratio peharnika na njegovu službu kušanja i posluživanja hrane. Gotovo dvije tisuće godina kasnije, (beskvasni) kruh i plod vinove loze korišteni su za simbole Spomen-svečanosti predstavljene Isusovim učenicima.

Kruh i Vino Za Abrahama

Još ranije u povijesti, prije oko četiri tisuće godina, “Melkisedek [Meleki-tzedeq, Kralj Pravednosti], kralj [Jeru] Šalema iznese kruh i vino; on bijaše svećenik Boga Svevišnjega” (Postanak 14:18). Blagovanjem kruha i vina koje je osigurao Melkisedek, simboli Spomen-svečanosti povezani su s Abrahamskim savezom, koji će se ispuniti kroz prototipsko Melkisedekovo svećenstvo. Kruh i vino slikovito su prikazivali kako će tijelo i krv Isusa, osigurani njegovom smrću, biti potrebni za ispunjenje Abrahamskog saveza. Pavao također povezuje Melkisedeka s Isusom, govoreći: “Njemu u rodoslovljima nisu zapisani ni otac ni majka; ni početak njegovih dana ni kraj njegova života; nego je, nalik Sinu Božjemu, njegovo svećenstvo vječno” (Hebrejima 7:3, Lamsa). Tako i Josip i Melkisedek predočavaju našeg Gospodina Isusa, onoga koji je trebao prinijeti žrtvu svog tijela i krvi, predočenu simbolima Spomen-svečanosti — kruhom i čašom (plodom vinove loze).

Vino ili Groždani Sok?

Dugogodišnje je pitanje je li Isus uveo svoju Spomen-svečanost s vinom ili grožđanim sokom. Postoje racionalni argumenti s obje strane:

Vino (s alkoholom): Slučaj je izražen u Stražarskoj kuli iz srpnja 1883.: “Što se tiče židovskog običaja, on po-

Abraham je primio kruh i vino od Melkisedeka.

Isus nudi kruh i vino svojim učenicima

bija umjesto da dokazuje tvrdnju da vino sadrži kvalitetu kvasca, jer Židovi koriste vino na Pashu i uklanjaju kvasac ... Sezona berbe u Palestini bila je u rujnu i listopadu, a Pasha je bila oko šest mjeseci kasnije. Vino napravljeno u listopadu nužno bi fermentiralo prije travnja ... Ako bi se netko osjećao ugroženim kušanjem vina na spomen smrti našeg Gospodina, preporučili bismo da takva osoba koristi sok od groždica, koji, iako nije vino, svakako je 'plod vinove loze'" (stranica 6). Godine 1904. isti je autor napisao: "Koliko možemo procijeniti, Gospodin je koristio fermentirano vino kada je ustanovio ovaj Spomen. Ipak, s obzirom na to da nije specificirao vino, već jednostavno 'plod vinove loze',¹ i s obzirom na činjenicu da je navika konzumiranja alkohola zadobila tako veliku i zlu moć u na e dane, vjerujemo da imamo Gospodinovo odobravanje u korištenju nefermentiranog soka od grožđa ili soka od groždica" (*Studije Svetog Pisma*, Svezak 6, stranica 476, bilješka).

Vino (nefermentirani sok od grožđa): Samuele Bacchiocchi, prvi nekatolik koji je diplomirao na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, ističe: "Vino na hrvatskom, *vinum* u latinskom, *oinos* u grčkom i *yayin* u hebrejskom, povijesno su se koristili za označavanje soka od grožđa, bilo fermentiranog ili nefermentiranog."² Bacchiocchi nastavlja: "Pregledana drevna svjedočanstva ukazuju na to da su u antičko doba bile poznate i korištene najmanje četiri metode za očuvanje grožđanog soka nefermentiranim: (1) ukuhavanje soka u sirup, (2) odvajanje pulpe koja uzrokuje fermentaciju od soka grožđa filtriranjem, (3) stavljanje grožđanog soka u zapečaćene posude koje su bile uronjene u bazen hladne vode, (4) fumigacija sumporom vinskih posuda prije njihova pečačenja." Fermentacija vina mora se zaustaviti u

kritičnom trenutku, prije nego što alkohol oksidira u keton, a zatim u ocat. Ranije napominje: "Drevni pisci nam govore da je očuvanje nefermentiranog soka od grožđa ponekad bilo jednostavnije od očuvanja fermentiranog vina" (stranica 7).

Svatko od nas trebao bi dati sve od sebe da razumije što se podrazumijeva pod "plodom vinove loze" ili "čašom" koju bismo trebali koristiti u Spomenu na žrtvu našeg Gospodina Isusa za život svijeta. Ali onda bismo trebali ljubazno misliti i o drugima, bez obzira dijele li to razumijevanje ili ne.

Stvari Koje Su Važnije

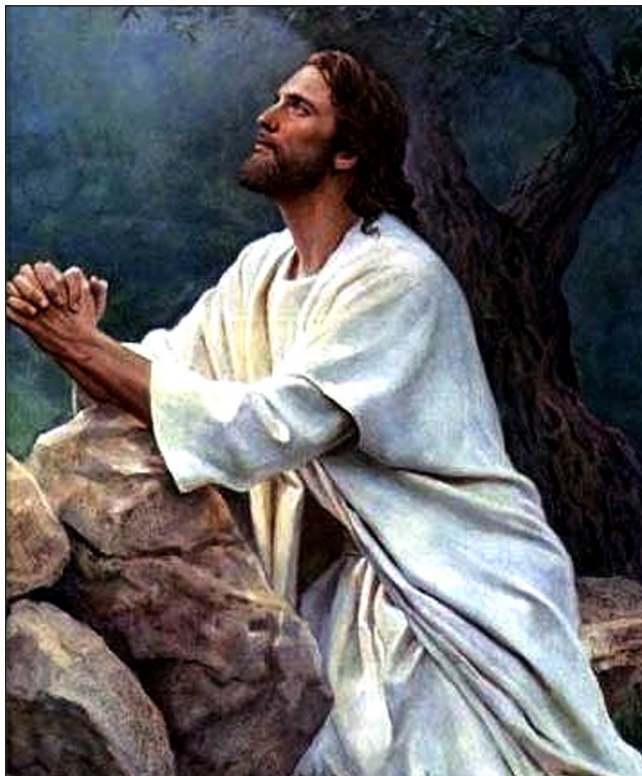
Ono što simboli Spomen-svečanosti simboliziraju važnije je od samih simbola. Naš glavni naglasak trebao bi biti na žrtvi našeg Gospodina Isusa Krista: "Ovo činite meni na spomen" (1. Korinćanima 11:24-25). Dodatno, Isus je rekao: "Tko jede i pije, sud sebi jede i pije, ako ne razlikuje Tijela" (Kristovo tijelo posvećenih vjernika, 1. Korinćanima 11:27-30). To implicira da svatko od nas mora prihvatiti sve druge koje je On pozvao.

Apostoli su imali svojih problema s razlučivanjem „tijela“. Petar i njegov brat Andrija morali su oprostiti Jakovu i Ivanu što su pokušali biti glavni apostoli. Deset apostola trebalo je biti milosrdno prema Petru jer je zanjekao Isusa u njegovim posljednjim satima. Ivan i Petar trebali su imati razumijevanja za ostale jer se nisu ni pokušali približiti Isusu u njegovim posljednjim satima. Ostala deseterica trebala su biti strpljiva s Tomom jer nije vjerovao njihovom izvještaju da su vidjeli Isusa nakon njegova raspeća.

Dok razmišljamo o simbolima Spomen-svečanosti, neka se svatko zapita: Kome od svoje braće trebam oprostiti? Ako otkrijem da je moje srce ogorčeno na drugog

Petar i Andrija, braća koju je Isus pozvao.

Isus u Getsemaniju.

pogrešivog brata (ili sestru), moram promijeniti vlastito srce. Ako ne uspijem i ostanem ogorčen, trebao bih razmotriti slijedenje presedana u Brojevima 9:9-12 i održati Spomen trideset dana kasnije (14. dana drugog hebrejskog mjeseca).

Datumi Spomen-Svečanosti

Kako treba računati datum Spomen-svečanosti? Židovi danas obilježavaju 15. nisana, prvi dan Blagdana Pashе. Pashalno janje trebalo je biti žrtvano navečer 14. nisana, ali danas nema Hrama u kojem bi se janjad žrtvovala: “Na mjestu koje izabere Jehova, Bog tvoj, da ondje nastani ime svoje, ondje žrtvuj Pashu uvečer, o zalasku sunca, u vrijeme kad si izišao iz Egipta” (Ponovljeni zakon 16:6, ASV). Isus je ustanovio svoj Spomen uoči 14. nisana. Stoga bismo trebali obilježavati Spomen našeg Gospodina uoči 14. nisana. Prema uobičajenom gregorijanskom kalendaru koji se danas koristi, to će odgovarati 13. nisanu, nakon zalaska sunca.

Tijekom sljedeća tri desetljeća, to će biti nakon zalaska sunca na sljedeće datume (vidi sljedeci stupac).

Datume se može provjeriti odlaskom na web stranicu hebrejskog kalendara, www.hebcal.com, i pritiskom na gumb “Date Converter.” S desne strane unesite 13, Nisan i 3760 plus gregorijansku (uobičajenu) godinu od interesa. Na primjer, $3760 + 2026 = 5786$ (trenutna hebrejska godina).

Godina	Datum	Dan
2026.	31. ožujka	utorak
2027.	20. travnja	utorak
2028.	09. travnja	nedjelja
2029.	29. ožujka	cetvrtak
2030.	16. travnja	utorak
2031.	06. travnja	nedjelja
2032.	25. ožujka	cetvrtak
2033.	12. travnja	utorak
2034.	02. travnja	nedjelja
2035.	22. travnja	nedjelja
2036.	10. travnja	cetvrtak
2037.	29. ožujka	nedjelja
2038.	18. travnja	nedjelja
2039.	07. travnja	cetvrtak
2040.	27. ožujka	utorak
2041.	14. travnja	nedjelja
2042.	03. travnja	cetvrtak
2043.	23. travnja	cetvrtak
2044.	10. travnja	nedjelja
2045.	31. ožujka	petak
2046.	19. travnja	cetvrtak
2047.	09. travnja	utorak
2048.	27. ožujka	petak
2049.	15. travnja	cetvrtak

Može se primijetiti da Spomen-svečanost nikada ne pada na ponedjeljak, srijedu ili subotu. To je artefakt fiksnog židovskog kalendara (od Hillela II., oko 400. g. n. e.), koji sprječava da veliki sveti dan padne neposredno uz tjedni šabat i sprječava da dan koji zahtijeva fizičku aktivnost padne na tjedni šabat.

Redoslijed Isusova Uvođenja Spomen-Svečanosti

Luka bilježi povijest “po redu” (sekvencijalno; Luka 1:3), dok je Matej i Marko organiziraju dijelom tematski. Stoga je vjerojatan redoslijed kruha i čaše onaj u Luki 22:14-20.

Posljednja večera nije bila pashalni obrok, jer pashalna janjad i pravi Jaganjac Božji još nisu bili zaklani. Bilo je to u vrijeme Pashе pa se s pravom može nazvati pashalnim obrokom. Osim toga, “jesti” ovdje može primarno značiti kruh.

Matej 26:26-29 jednostavno kombinira kruh i čašu tematski: “Dok su blagovali, uze Isus kruh, blagoslovi ga i razlomi, te dade učenicima govoreći: ‘Uzmite i jedite!’

Ovo je tijelo moje.' I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: 'Pijte iz nje svi! Jer ovo je krv moja Novoga saveza koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha. Ali kažem vam, neću od sada piti od ovoga roda trsova do onoga dana kad ću ga novog s vama piti u kraljevstvu Oca svojega.'"

Stoga bi bilo koji redosljed trebao biti ispravan za obilježavanje Spomena našeg Gospodina.

— *Br. James Parkinson*

(1) Bacchiocchi također napominje: „Židovski povjesničar Josip Flavije, koji je bio suvremenik apostola, izričito naziva tri grozda svježe iscijedena u čašu od strane faraonova peharnika ‘plodom vinove loze’. To nedvosmisleno potvrđuje da se izraz koristio za označavanje slatkog, nefermentiranog soka od grožđa,“ stranica 49.

(2) Samuele Bacchiocchi, *Wine in the Bible*, abridged edition, Berrien Springs, MI: Biblical Perspectives, 2002, stranica 19.

Luka 22:15-18 (ASV)

Kruh — S (*nedostižnom?*) željom želio sam blagovati ovu Pashu s vama prije svoje muke: jer kažem vam, neću je blagovati dok se ne ispuni u kraljevstvu Božjem.

Čaša — I uze čašu, zahvali i reče: Uzmite ovo i razdijelite među sobom: jer kažem vam, neću od sada piti od roda trsova dok ne dođe kraljevstvo Božje.

Luka 22:19-20 (ASV)

Kruh — I uze kruh, zahvali, razlomi ga i dade im govoreći: Ovo je tijelo moje koje se za vas daje: ovo činite meni na spomen.

Čaša — Tako i čašu poslije večere, govoreći: Ova čaša je novi savez u mojoj krvi, koja se za vas proljeva.

Isus Na Križu – Šest Sati

„I od šestoga sata nastala je tama po svoj zemlji sve do devetoga sata” (Matej 27:45).

Isusova smrt na Kalvariji osigurala je otkupnu cijenu za čovječanstvo. Isus je predao svoj život kako bi platio smrtnu kaznu za Adama. Budući da je čovječanstvo naslijedilo osuđeni život od Adama, otkupljenjem

Adamova života otkupljeno je i čovječanstvo.

Činjenica da je Isus postavljen na križ kao svoje posljednje iskustvo, te da je ostao na njemu neko vrijeme nakon smrti, osigurala je Izraelcima oslobođenje od dodatnog prokletstva Zakona. „Krist nas je otkupio od prokletstva Zakona jer je postao za nas prokletstvom; jer je zapisano: “Proklet je svaki koji visi na drvetu” (Galaćanima 3:13).

Marko nam govori da je Isusovo raspeće započelo o trećoj uri, a da je smrt nastupila o devetoj uri (Marko 15:25, 34, 37). Prema današnjem računanju vremena, to bi bilo razdoblje od 9 sati ujutro do 15 sati poslijepodne, dakle period od šest sati. Ovo nas podsjeća da je Isusova smrt bila namijenjena otkupljenju čovječanstva od 6000 godina grijeha i smrti.

Dvije Dnevne Žrtve

Ova vremena povezuju se i s dnevnim prinosom dvaju janjaca kod Židova — jednog ujutro i jednog poslijepodne. Ta dva janjeta podsjećaju nas da je Isusovo raspeće osiguralo otkupljenje za dvije klase — Židove i pogane. Isusova smrt bila je za Adama i cijelo čovječanstvo, ali njegovo postavljanje na križ dodatno je

Dva su se janjca prinosila svakoga dana

osiguralo oslobođenje Izraelaca od prokletstva Zakona.

Tekstovi u Zakonu koji se odnose na ove dvije žrtve nalaze se u Knjizi Izlaska i Knjizi Brojeva. Prvi od njih je Izlazak 29:38-40: “Ovo prinosi na žrtveniku: dva janjeta od godinu dana, svaki dan bez prestanka. (39) Jedno janje prinesi ujutro, a drugo prinesi u suton.” Izraz “u suton” na hebrejskom znači “između dviju večeri.” Postoje dva mišljenja o značenju toga izraza — ili sredina poslijepodneva ili nakon zalaska sunca.

Uz svako janje trebali su prinijeti brašno pomiješano s uljem i četvrtinu hina vina kao ljevanicu. Brašno i vino podsjećaju nas na simbole koje je Isus koristio na Posljednjoj večeri kako bi predstavio svoj život — svoje tijelo i krv — dan za čovječanstvo. Ulje pomiješano s brašnom podsjeća nas na bogatu mjeru svetog Duha koja je pratila Isusovu službu.

Ta dva janjeta trebala su se prinositi svakodnevno kroz cijelu povijest Izraela. “To neka bude trajna žrtva paljenica kroz vaše naraštaje na ulazu u Šator sastanka pred GOSPODINOM, gdje ću se s vama sastajati da vam ondje govorim.”

Iste upute ponavljaju se u Brojevima 28:3-4, uz jedan dodatni zahtjev: dva janjeta morala su biti “bez mane,” što je dobra slika našeg janjeta, Isusa, koji je bio bez grijeha. Ivan 1:29 identificira Isusa kao naše otkupiteljsko janje: “Evo Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta.”

Još Jedna Vremenska Poveznica

Osim jutra i večeri, u iskustvu Isusa na križu bilježi se i podne. “Od šeste ure [podne po našem vremenu] nastala tama po svoj zemlji do devete ure” (Matej 27:45). Ova tama u podne, inače najsvjetliji dio dana, možda predstavlja činjenicu da se na vrhuncu milosti prema Izraelu, obilježenom prisutnošću Mesije, njihov blagoslov zamračio jer su odbacili Isusa.

Ta ista tri vremena — jutro, podne i sredina poslijepodneva — pojavljuju se i u iskustvu iz Ilijinog vremena, tijekom njegova sukoba s Baalovim svećenicima. Ilijin izazov svećenicima započeo je ujutro, nastavio se do podneva kada ih je Ilija dodatno izazivao, i trajao sve do sredine poslijepodneva. To je zanimljivo jer je u tom iskustvu bio prinesen junac, koji se, poput janjeta, također koristi za predstavljanje Isusove žrtve.

„Uzeše junca ... pripremiše ga i zazivahu ime Baalovo od jutra do podneva ... U podne im se Ilija rugao

govoreći: ‘Vičite glasnije... možda [Baal] razgovara, ili je zauzet, ili je na putu, ili možda spava pa ga treba probuditi’... Prorokovali su sve do vremena prinosa večernje žrtve” (1. Kraljevima 18:26-29).

Nakon toga, Ilija je stupio u akciju, sagrađio žrtvenik od 12 kamenova (po jedan za svako pleme Izraela), tri puta izlio četiri vrča vode na žrtvu i pomolio se Bogu. Žrtva je odmah bila spaljena, a voda u jarku oko žrtvenika nestala. Tada je narod jednoglasno proglasio da je Jehova Bog i uklonio Baalove predstavnike (1. Kraljevima 18:39-40).

U slučaju Isusove smrti, Izrael je izgubio svoju milost, ali su se blagoslovi iz Kristove otkupnine proširili na mnoge. Proročko značenje Ilijina iskustva odnosi se na kraj dominacije papinstva nad kršćanskim svijetom. Nakon toga, obnovljeni blagoslov u pogledu Isusove otkupne žrtve ponovno će procvjetati.

Isusova smrt uslijedila je nakon njegove službe od 3 i pol godine. Spomenuto Ilijino iskustvo uslijedilo je nakon 3 i pol godine suše (Jakov 5:17). Tijekom svoje službe Isus je govorio riječi istine i načela pobožnosti diljem Izraela, ali su mu se protivili tadašnji židovski vođe. Tijekom 3 i pol proročka vremena vladavine papinstva, papinstvo se protivilo istini Pisma.

Duljina Isusove Službe

Isusa su gušile židovske vlasti tijekom njegove službe od 3 i pol godine, baš kao što je Crkva bila gušena od strane papinstva tijekom 3 i pol proročka “vremena.” To razdoblje za Crkvu iznosilo je 1260 godina. Možemo li biti precizni u pogledu broja dana Isusove službe?

Prijevod RVIC u bilješci uz Luku 4:1 sugerira da je Isusova služba možda trajala točno 1260 dana. U odjeljku Novog zavjeta nalazi se potpunije objašnjenje: „Isus je kršten 29. godine, a umro je 3. travnja 33. godine (julijanski datum). Ako je kršten prve subote nakon Blagdana sjenica (tako da zbog svojih 40 dana u pustinji ne propusti taj blagdan), onda bi 29. godine njegovo krštenje bilo 22. listopada (julijanski). To daje službu od 1260 dana.”

Novi zavjet ne precizira točno kada je Isus kršten. No, kako ne bi propustio Blagdan sjenica, čini se razumnim da je Isus pričekao njegov završetak, a zatim započeo svoju službu sljedeće subote. Svi muškarci prema Zakonu morali su slaviti ovaj blagdan svake godine (Izlazak 23:14-17). U tom slučaju, Isusova bi služba trajala točno 1260 dana.

— *Br. David Rice*

Izračun Isusovih 1260 Dana

Na web stranici Fourmilab Calendar Converter spustite se do hebrejskog kalendara i unesite 22. tišrija, osmi i posljednji dan Blagdana sjenica u židovskom kalendaru — u židovskoj godini 3790., što je gregorijanska godina 29. po Kristu. To je utorak, 16. listopada. Stoga bi sljedeća subota (šabat) bila 20. listopada.

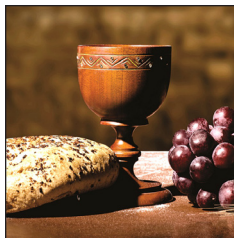
Brojeći uključivo od 20. listopada 29. godine, prema gregorijanskom kalendaru (onom koji danas koristimo), sljedeći podaci zbrajaju dane do Isusova raspeća 3. travnja 33. godine (petak, 14. nisana prema židovskom kalendaru).

29. g., listopad — 12 dana	32. g. — 366 dana
29. g., studeni — 30 dana	33. g., siječanj — 31 dan
29. g., prosinac — 31 dan	33. g., veljača — 28 dana
30. g. — 365 dana	33. g., ožujak — 31 dan
31. g. — 365 dana	33. g., travanj — 1 dan

Zbroj navedenog = **1260**. U ovom zbrajanju koristimo gregorijanski kalendar. Gregorijanski kalendar smješta Isusovo raspeće na 1. travnja 33. godine. Julijanski kalendar, koji su Rimljani koristili u Isusovo vrijeme, smješta Isusovo raspeće na 3. travnja 33. godine. Stoga se često spominje datum 3. travnja — no ako se retrospektivno primijeni današnji gregorijanski kalendar, datum Isusove smrti je 1. travnja 33. godine. U oba slučaja, to je petak, 14. nisana prema hebrejskom kalendaru.

Sloboda Kroz Krista

„Ako vas dakle Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni” (Ivan 8:36).

Baš kao što je Bog izbavio Izrael iz fizičkog ropstva u Egiptu — temeljni događaj kojeg se prisjećamo kroz Pashu — On nudi još veće duhovno oslobođenje cijelom čovječanstvu kroz Isusa Krista. Božja bezvremenska načela kul-

minirani će u konačnom oslobođenju od grijeha i smrti, otkrivajući duboku i radosnu stvarnost istinskog oslobođenja po Sinu.

Godišnje slavlje Pashe za Izrael je vrijeme prisjećanja na izbavljenje iz ropstva. Biti prisiljen izrađivati cigle za egipatske gospodare moralo je biti ponižavajuće. Uskraćivanje ljudskih prava i tretiranje kao niže rase također je bilo dehumanizirajuće. U pravo vrijeme, Bog je rekao da je dosta i poslao velikog izbavitelja. Kroz deset iscrpljujućih pošasti, njihovi su tlačitelji nevoljko uvjereni da ih puste iz ropstva. Za Izrael je Pasha trebala biti proslava slobode, uistinu radostan događaj.

Godišnje obilježavanje također je bilo vrijeme za prisjećanje na njihovu zajedničku poveznicu izbavljenja i promicanje jedinstva. Svrha mu je bila produbiti štovanje Boga i otkriti Oca koji ljubi. Kako ljudi stare, često su im potrebni podsjetnici na dragocjene stvari, jer vrijeme ima običaj potisnuti ih u pozadinu i ohladiti čovjekov žar.

Recite Djeci

Još jedan razlog za održavanje Pashe bio je pružiti Izraelcima priliku da podijele priču o Božjoj ruci vodilji sa svakom novom generacijom.

“I dogodit će se, kad vas djeca vaša upitaju: ‘Što vi predstavljate tom službom?’ Tada ćete odgovoriti: ‘To je žrtva GOSPODNE pashe koji je prolazio pored kuća sinova Izraelovih u Egiptu kad je Egipćane pobio, a naše kuće izbavio.’” Onda je narod pognuo glave i iskazao štovanje” (Izlazak 12:26-27).

Dijeljenje priče o Božjem izbavljenju važno je iz nekoliko razloga. Prvo, time se prepoznaje i poštuje Božja dobrota i Njegova briga za Njegov narod. Također, to informira mlađe generacije o njihovoj vlastitoj povijesti i velikim dobrobitima koje su primili slijedeći Boga. To pomaže u uspostavljanju korisnog životnog smjera za mlade ljude koji prepoznaju vrijednost traženja Boga.

Temeljna Načela Spomena

Izbavljenje nije poruka samo za Izrael. Kristovi sljed-

benici imaju još veći razlog sjećati se Božje ruke. Izgledi za naše izbavljenje od smrti razlog su za radost i zahvaljivanje Bogu i Isusu. Kako se Božji plan razvija i vidimo načela koja stoje iza Njegovih atributa — kvaliteta koje Ga vode — ostajemo zadivljeni čudom i ljepotom Njegova srca.

Ta su načela utjelovljena u četiri Božja atributa (Psalam 89:14, Otkrivenje 4:7).

Ljubav

“Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3:16). Žrtva našeg Gospodina proizašla je iz Božje ljubavi prema Njegovom ljudskom stvorenju. Njegova iskrena želja je podariti privilegij vječnog života svima koji su voljni i poslušni.

“[Bog] koji želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine” (1. Timoteju 2:4). Božja mudrost odredila je da prije nego što bilo koji pojedinac bude smatran dostojnim vječnog života, to mora biti opravdano na temelju vlastite zasluge. Da bi primili vječni život, od njih će se na kraju zahtijevati da postignu savršenstvo karaktera. Svaki drugi pristup ne bi uspio održati bezgrješno, skladno i dobro prilagođeno društvo. Savršenstvo, dakle, znači da svi oni kojima je darovan vječni život moraju biti razvijeni u savršenoj ljubavi. Kako će ovaj svijet biti drugačiji kada počne odražavati Božje srce.

Isus, koji je svoje učenike učio ljubavi

Pravda

“Znajući da niste otkupljeni raspadljivim stvarima... nego dragocjenom krvlju Krista, kao janjeta bez mane i bez ljage: Koji je doista bio predviđen prije postanka svijeta, ali se očitovao u ovim posljednjim vremenima radi vas” (1. Petrova 1:18-20).

Prije nego što čovječanstvo može biti dovedeno do savršenstva, mora se riješiti adamska osuda. Osiguravanje otkupnine “prije postanka svijeta” otkriva da grijeh za Boga nije bio neočekivan. Kao bitno načelo, pravda mora biti zadovoljena prije nego što se može dodijeliti vječni život. Da je Božja pravda nasumična i nepredvidiva, razumijevanje grijeha bilo bi zbunjujuće, a standard savršenstva nejasan. Savršeno društvo nikada ne bi moglo funkcionirati u takvim uvjetima. Stoga je precizno poznavanje dobra i zla neophodno. Proces čišćenja od grijeha i ispunjavanja dobrom put je koji je Isus otvorio. Božja pravda bit će jasna i pokazat će se dosljednom, a pravednost će postati univerzalna.

“I učinit ću pravdu mjerilom, a pravednost viskom; i tuča će odnijeti utocište laži, a vode će preplaviti skrovište” (Izaija 28:17). “Jer tada ću narodima dati čist jezik, da svi prizivaju ime GOSPODNJE i da mu služe jednodušno” (Sefanija 3:9).

Mudrost

“A mudrost koja je odozgor, prije svega je čista, zatim mirotvorna, blaga, poučljiva, puna milosrđa i dobrih plovova, nepristrana i nelicemjerna” (Jakov 3:17).

Umjesto da spriječi ulazak grijeha u ljudsku obitelj, Bog je odlučio da će iskustvo imati blagotvorniji učinak. Kroz pogreške, loše odluke i osobnu patnju, čovječanstvo će naučiti bezbrojne blagoslove koji proizlaze iz odanosti božanskim načelima. Elementi mudrosti koje opisuje Jakov poslužiti će kao građivni blokovi za svako srce, baš kao što to čine za svece tijekom ovog Evanđeoskog doba. Koliko god život može biti težak, to će iskustvo čovječanstvu pružiti značajan kontrast u Božjem kraljevstvu. Ljudi će napokon cijiniti Gospodinovu izjavu kada je rekao: “*Mudrost opravdavaju sva njezina djeca*” (Luka 7:35).

Standardna definicija mudrosti je “sposobnost donošenja ispravnih prosudbi i odluka na temelju znanja, iskustva i razumijevanja. Ona ne obuhvaća samo nakupljanje činjenica, već i uvid u učinkovitu primjenu tog znanja u različitim situacijama.”

Salomon je svrhu života opisao kao: “spoznati mudrost i pouku; razumjeti riječi razbora; primiti pouku o mudrosti, pravdi, sudu i pravičnosti; dati neiskusnima znanje i razboritost. Mudar će čuti i povećati znanje; a razuman će steći mudre savjete” (Izreke 1:2-5).

Kroz Božanski plan, Bog postavlja temelje da mudrost

Kralj Salomon, koji je primio Mudrost

pusti korijenje. Čovjek će jednog dana ponoviti riječi Propovjednika 2:13: “Tada vidjeh da je mudrost bolja od ludosti, kao što je svjetlost bolja od tame.” Život u tami vodi do straha i nepovjerenja. Mudrost, međutim, stvara svjetlo koje pomaže pri donošenju odluka i omogućuje osobi da vidi koji životni put donosi najviše blagoslova.

Moć

“I Isus im pristupi i prozbori: ‘Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji’” (Matej 28:18).

Oporavak čovječanstva težak je i složen zadatak, a Božanski plan nikada to ne bi mogao pretvoriti u stvarnost bez božanskog autoriteta i moći. Nakon što je osigurao pomirbenu žrtvu i bio uskrsnut u besmrtnost svojevremenu božanskoj prirodi, naš Gospodin sada posjeduje i autoritet i moć da postigne oporavak čovjeka od grijeha. Ne postoji suprotstavljena sila koja može spriječiti, ili čak odgoditi, ono što je Bog odredio za našu rasu. Njegov plan jednog će dana donijeti slobodu od svakog oblika ugnjetavanja.

Značenje Slobode

“Ako vas dakle Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni” (Ivan 8:36).

Sloboda nije pravo da se radi što god se želi. Prava sloboda ograničena je na činjenje dobra drugima i život prema pravednim standardima. U starom Izraelu, Bog je pružio priliku ljudima da donose svoje dragovoljne žrtve. Prema Zakonu o žrtvi paljenici (Levitski zakonik 1), po-

Božje Kraljevstvo na zemlji blagoslovit će cijelo čovječanstvo.

jedinci su poticani da donesu mladog goluba, jarca, ovna ili čak bika. To je variralo ovisno o nečijim mogućnostima i razini zahvalnosti.

No, kakav god prinos bio predstavljen, smatrao se “ugodnim mirisom GOSPODINU.” Boga nije radovala veličina ili vrijednost žrtve, već činjenica da je bila slobodno ponuđena. To je načelo u srcu Božanskog plana. Čovječanstvo će jednog dana shvatiti da ih poslušnost i odanost Bogu neće lišiti ničega dobrog ili vrijednog. Naprotiv, istina je upravo suprotna. Odanost Bogu vodi radosnom životu, ispunjenom svakim blagoslovom koji

bi srce s pravom moglo poželjeti. To odjekuje u Jakovu 1:17: “Svaki dobar dar i svaki savršen poklon odozgor je, silazi od Oca svjetlila, u kojeg nema promjene ni sjene mijene.” Blagoslivljanje poslušne djece uvijek će biti želja Božjeg srca.

Kada se čovječanstvo usredotoči na primjer odanosti koji je Isus utjelovio, naučit će značenje istinske slobode. Opseg Božjeg plana jednog će dana dovesti do slobode od mnogih tereta koji su nekoć porobljavali ovaj svijet.

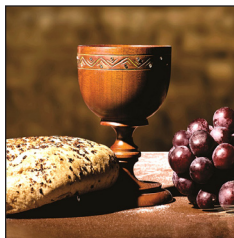
“Jer stvorenje je podvrgnuto ispraznosti... u nadi da će i samo stvorenje biti oslobođeno od ropstva raspadljivosti u slobodu slave djece Božje” (Rimljanima 8:20-21).

Odjeci izraelske proslave Pashe, snažnog podsjetnika na njihovo oslobođenje od zemaljskog ropstva, nalaze svoje konačno ispunjenje u duhovnoj slobodi ponuđenoj kroz Isusa Krista. To nije prolazna sloboda, već duboko izbavljenje usidreno u samom Božjem karakteru — Njegovoj savršenoj ljubavi, nepokolebljivoj pravdi, beskrajoj mudrosti i nezaustavljivoj moći. Istinska sloboda, kako je Krist definira, nije pravo da radimo što nam se prohtije, već slavna moć da činimo ono što je ispravno, dobro i istinito. Prihvatanjem puta koji je On otvorio, izlazimo iz ropstva grijeha i straha u život radosne svrhe, uvjereni u konačnu nadu da će sve stvorenje jednog dana dijeliti veličanstvenu “slobodu slave djece Božje.”

— *Br. Tom Ruggirello*

Uklanjanje Kvasca Iz Naših Karaktera

„Jer tada će biti velika nevolja, kakve nije bilo od početka svijeta do sada, niti će je ikada biti. I da se ti dani ne skrate, nitko se ne bi spasio; ali radi izabranih ti će se dani skratiti” (Matej 24:21-22, RSV).

Za proslavu Pashe, Bog je Izraelcima dao naputak da sedam dana jedu beskvasni kruh i da uklone kvasac iz svojih domova. Zašto su to morali činiti? Kvasac u Pismu predstavlja grijeh, pa stoga njegovo uklanjanje slikovito prikazuje uklanjanje grijeha. Istražit ćemo zašto je kvasac morao biti uklonjen prije Pashe, vrste kvasca opisane u Novom zavjetu i objasniti zašto moramo očistiti kvasac iz našeg karaktera. Dodatno, ispitat ćemo potrebu za pobožnim ponašanjem u našim interakcijama, tijekom naših kušnji i u razvoju našeg karaktera.

Odredba o svetkovanju Pashe kao spomena i vrsti kruha koji su trebali jesti objašnjena je u Izlasku 12:14-15. “Ovaj dan neka vam bude spomen-dan, i slavite ga kao blagdan Gospodinu; kroz naraštaje svoje slavite ga kao uredbu vječnu. Sedam dana jedite beskvasni kruh; prvoga dana uklonite kvasac iz svojih kuća, jer tko bi god jeo što ukvasano od prvoga do sedmoga dana, ta osoba neka se iskorijeni iz Izraela.”

Ponovljeni zakon 16:3 zatim objašnjava zašto su trebali jesti beskvasni kruh uz pashalnu žrtvu: “Ne jedi ukvasani kruh s njome; nego sedam dana jedi beskvasni kruh s njome, i to kruh nevolja, jer si u žurbi izašao iz zemlje egipatske: da se sve dane života svoga sjećaš dana kad si izašao iz zemlje egipatske.” U vrijeme bijega iz Egipta, Izraelci nisu imali vremena pustiti kruh da se digne zbog svog žurnog bijega. Jeli su pashalni obrok u žurbi kako bi bili spremni napustiti Egipat. U godinama koje su slijedile, dok su se prisjećali tog bijega, Izraelci su trebali ukloniti sav kvasac iz svojih domova i jesti beskvasni kruh kao sjećanje na vrijeme kada su napustili Egipat i nevolje koje su tamo podnijeli.

Budući da kvasac simbolizira grijeh, čišćenje kvasca ukazuje na potrebu za čišćenjem grijeha iz naših života. Novi zavjet raspravlja o nekoliko vrsta kvasca. Isus spominje kvasac farizeja u Luki 12:1, kvasac saduceja u Mateju 16:11-12 i kvasac Heroda u Marku 8:15. U 1. Korinćanima 5, Pavao opisuje kako malo kvasca ukvasa cijelo tijesto i da trebamo ukloniti stari kvasac. Također spominje kvasac zloće i pakosti. Raspravit ćemo o vrsta-

ma kvasca koje spominju Isus i Pavao.

Kvasac Farizeja

U Luki 12:1-3, Isus je rekao: “Čuvajte se kvasca farizejskoga, to jest licemjerja. Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati.” Isus je identificirao da farizeji imaju ovu vrstu kvasca — licemjerje. Grčka riječ prevedena kao licemjer izvorno je značila nekoga tko odgovara. Kasnije je povezana s igranjem uloge, poput glume. Licemjer nikada nije iskren; on uvijek glumi. Temelj licemjerja je neiskrenost, netko tko glumi dobrotu. U našem današnjem razumijevanju, licemjer je netko tko govori jednu stvar, ali u stvarnosti čini suprotno. Farizeji su bili samopravedni jer su javno proglašavali svoju pravednost, moleći se otvoreno pred ljudima i pazeći da ih svi vide kako daju novčane priloge hramu.

Mi kao kršćani moramo biti na oprezu da se ne hvalimo onim što smo učinili u Gospodinovoj službi, već da shvatimo da je to ono što Bog očekuje od nas. Zanimljivo je primijetiti da se stihovi 2-3 odnose na stvari o kojima se raspravlja u tajnosti i koje su naizgled skrivene, a koje će biti otkrivene svima. Isus je razotkrio farizeje zbog onoga što su pokušavali činiti u tajnosti i prozvao ih zbog onoga tko su oni zapravo bili. Danas su ti stihovi i dalje

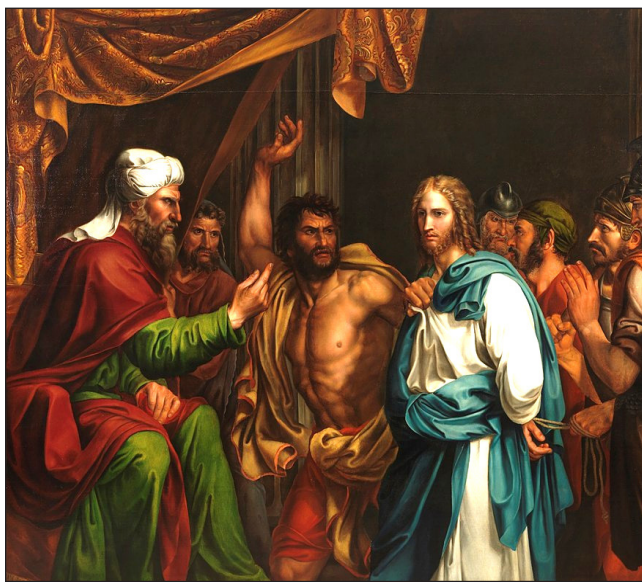
Farizeji su se opirali Isusu

relevantni. Postaje sve teže zadržati bilo što u tajnosti, s lošim akterima koji hakiraju komunikaciju e-poštom i objavljuju na internetu i u vijestima stvari izrečene u privatnosti. Često dolazi do curenja informacija s tajnih sastanaka koje brzo postaju javne i razotkrivaju nezakonite aktivnosti ljudi na vlasti.

Kvasac Saduceja

U Mateju 16:11-12, odgovarajući svojim učenicima, Isus je rekao: “Čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog. Tada razumješe da im ne reče da se čuvaju krušnoga kvasca, nego učenja farizejskog i saducejskog.” Isus im je rekao da su dobri u tumačenju neba o tome hoće li vrijeme biti lijepo ili olujno, ali da “ne mogu tumačiti znakove vremena” (stih 3). Saduceji nisu vjerovali u uskrsnuće, ali im je nedostajalo i vjere u druga Božja obećanja. Vladali su hramom, nedostajalo im je vjere u starozavjetna proročanstva i postali su više ritualistička, sekularna stranka.

Nakon makabejske pobune, saduceji su preuzeli istaknutiju političku ulogu, dok su farizeji zadržali (ili tvrdili da zadržavaju) pravnu i vjersku ulogu u odnosu na Zakon. Saduceji su surađivali s Rimljanima i usvojili strategiju kompromisa s njima. Kao kršćani, moramo paziti da ne pravimo kompromise u pitanjima načela, već samo u pitanjima osobnih preferencija. Načela su doktrine koje su nedvosmisleno podržane u Pismu, poput otkupnine za sve, nepostojanja vječnih muka i nepostojanja trojednog Boga. Načela su također postavljena za naš kršćanski život, što je Pavao detaljno opisao i o čemu će se kasnije raspravljati. Neki primjeri preferencija uključivali bi tumačenje proročanstava, kronologiju i detalje djelovanja Kristova Tisućugodišnjeg kraljevstva.

Isus na suđenju pred saducejima

Herodov Kvasac

U Marku 8:15, Isus je rekao svojim učenicima: “Pažite, čuvajte se kvasca farizejskog i kvasca Herodova.” Neki drevni autoriteti zamjenjuju Heroda s herodovcima. To se može protumačiti kao upozorenje protiv političkog aktivizma — kvasca države — umjesto kvasca crkve spomenutog ranije. Postoje mnogi moralni ciljevi protiv kojih možemo biti politički aktivni — prava homoseksualaca, pobačaj, uklanjanje kršćanskih simbola na javnim mjestima ili ograničavanje molitve na javnim forumima. Moramo se oduprijeti iskušenju da se uključimo u te aktivnosti jer će nas to odvratiti od važnijih duhovnih stvari, poput preobrazbe u karakter sličan Kristovom, podržavanja braće u našoj ecclesiji (skupštini) i srodnim skupštinama, te svjedočenja o Božjem kraljevstvu. Drugi aspekt ovog Herodovog kvasca mogao bi biti Herodov nemoral u razvodu od svoje žene i ženidbi sa ženom svog polubrata, Herodijadom. Kao kršćani, moramo podržavati moralna načela definirana u Pismu i moramo odbaciti nemoralne prakse drugih.

Isus je uključio farizeje kada je raspravljao o kvascu saduceja i Heroda. Zašto? Zato što su farizeji bili bolje upoznati sa Zakonom i prorocima, pa su stoga bili odgovorniji za odbijanje prihvaćanja Isusa i njegovih učenja. Umjesto toga, neprestano su pokušavali diskreditirati Isusa tražeći od njega znakove. Saduceji i herodovci bili su sekularniji i stoga manje krivi.

Potreba Za Izbjegavanjem Kvasca

U 1. Korinćanima 5:6-8, Pavao govori o tome kako malo kvasca ukvasa cijelo tijesto i da trebamo ukloniti stari kvasac. On suprotstavlja taj stari kvasac kvascu zloće (i pakosti). U 11. stihu upozorava nas da se ne družimo s bratom koji je kriv za nemoral, pohlepu, idolopoklonstvo, klevetanje, ili koji je pijanica ili varalica. U Kološanima 3:5, on također dodaje nečistoću, strast ili požudu, zle želje i lakomost onome čemu se trebamo oduprijeti. To su bili suvremeni problemi u korintskoj crkvi, a Pavao je upozorio da će toleriranje grijeha dovesti do više i većih grijeha, koji bi na kraju mogli uništiti crkvu. Pavao je također naveo te grijehe kao upozorenje kršćanima tijekom cijelog doba da se odupru tim grešnim osobinama koje bi ih spriječile da budu dio Nebeske Crkve ili Malog Stada. Trebamo očistiti sav kvasac ili grešnost iz naših života i postati beskvasni u iskrenosti i istini, slijedeći primjere Isusa i njegovih apostola.

Moramo živjeti pobožnim životom s poštovanjem i ljubavlju i prema prijateljima i prema neprijateljima, bilo da su kršćani ili nevjernici. Filipljanima 2:14-16 kaže: “Sve činite bez mrmljanja i oklijevanja, da budete besprijeekorni i čisti, djeca Božja neporočna usred nastranog i

Kralj Herod

pokvarenog naraštaja, u kojem svijetlite kao svjetlila u svijetu, držeći riječ života, meni na ponos za Dan Kristov, da nisam uzalud trčao niti se uzalud trudio.”

Kako se ponašamo prema onima u svijetu? Vraćamo li zlo za zlo ili okrećemo drugi obraz? U našem ponašanju prema suradnicima, susjedima, poznanicima ili, u nekim slučajevima, obitelji, pokušavamo li se uklopiti koristeći neprikladan jezik ili šuteći kada se rugaju onima koji pokušavaju slijediti kršćanska načela? Ili branimo svoju vjeru u načela Božje riječi? Međutim, moramo paziti da namjerno ne izazivamo gnjev svijeta time što smo namjerno antagonistični. Naš odgovor drugima trebao bi odražavati naš karakter kao onaj koji je u skladu s prethodno opisanim načelima iz poslanice Filipljanima.

Kušnja Naše Vjere

Drugi aspekt razvoja našeg karaktera su kušnje i gorka iskustva koja podnosimo tijekom naših života. Kušnje dopušta Gospodin za naš duhovni rast i kako bi nas oblikovao na Kristovu sliku. One variraju ovisno o našim potrebama. Kralj David je molio: “Pronikni me, Bože, i upoznaj srce moje! Ispitaj me i upoznaj misli moje! I vidi ima li u meni kakav zao put, i vodi me putem vječnim!” (Psalam 139:23-24). Kušnje mogu biti u obliku fizičkih i mentalnih iskustava. Fizička kušnja mogla bi biti dugotrajna bolest poput raka ili kronične bolesti koja bi mogla uzrokovati gubitak pamćenja ili fizičku invalidnost, što na kraju rezultira smrću. Mentalne kušnje mogu uzrokovati svijet, obitelj ili čak “prijatelji” koji nemaju razumijevanja za našu vjeru u Krista. Možemo čak biti

podvrgnuti kušnjama od naše braće. Bez obzira na izvor, trebali bismo na njih odgovoriti s ljubavlju i razumijevanjem, pokušavajući utvrditi temeljni uzrok i, nadamo se, pomiriti se s tim pojedincem. Pavao nas u Rimljanima 5:3-4 podsjeća da se “radujemo u nevoljama, znajući da nevolja rađa strpljivost, a strpljivost prokušanost, a prokušanost nadu.”

Međutim, moramo razlikovati kušnje zbog našeg pridržavanja biblijskih načela (tj. “progonjeni zbog pravednosti”) i one koje su uobičajene za čovječanstvo. Na primjer, ako doživimo privremenu bolest, to može biti više kratkoročni test našeg strpljenja nego kušnja vjerskog progona ili kronična bolest. Drugi primjeri kratkoročnih testova našeg strpljenja mogli bi biti kvar automobila, kvar kućanskih aparata, nestanak struje tijekom oluje itd. To su kušnje tipične za svakodnevni život.

Ne znamo što nam budućnost nosi u pogledu mogućnosti teških fizičkih kušnji s kojima su se suočavali mnogi u ranoj crkvi. Ako se to dogodi, to je u Gospodinovim rukama i nemamo načina znati što ćemo možda morati podnijeti. Međutim, svi Božji sveti moraju podnijeti testove vjernosti, kao što je Pavao rekao Timoteju u 2. Timoteju 3:12: “svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će progonjeni.” Apostol Petar se slaže u 1. Petrovoj 1:6-7: “U tome se radujte, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnji: da prokušanost vaše vjere - dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša.” Tijekom teških kušnji testira se naša vjera, jer je vjera temelj na kojem se gradi razvoj karaktera.

Ponekad se suočavamo s teškim iskustvima koja se naizgled ponavljaju. Može biti teško razumjeti razlog tome. Ponavljaju li se ta iskustva zato što nismo vjerni u nečemu ili nismo naučili lekciju koju nas Gospodin želi naučiti? Ako su ta iskustva rezultat našeg vlastitog ponašanja, moramo biti introspektivni i pažljivo razmotriti kako bismo ispravili to ponašanje. Nastojanje da razumijemo svoja iskustva i kušnje trebalo bi nas približiti Bogu i naučiti nas istinskom oslanjanju srcem na Njega. Apostol Pavao je rekao u Hebrejima 12:11: “Svako odgajanje, doduše, u sadašnjem trenutku ne čini se radosnim, nego žalosnim, ali onima koji su njime uvježbani poslije donosi miran plod pravednosti.”

Još jedan aspekt koji treba uzeti u obzir je kako iskustva svijeta utječu na nas. Lako se može dogoditi da nas uhvati užurbanost svijeta. Ali oni koji su posvetili svoj život Bogu moraju se oduprijeti utjecaju svijeta, znajući da je duh svijeta suprotan duhu Božjem. 1. Ivanova 2:15 kaže: “Ne ljubite svijeta ni onoga što je u svijetu. Ako tko ljubi svijet, nema u njemu ljubavi Očeve.” Jakov 4:4 dodaje: “Ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu?”

Rembrandtov apostol Petar, koji je postao mučenik

Cilj Naših Kušnji

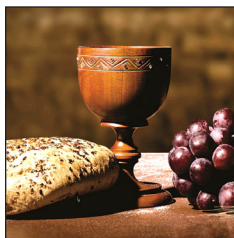
U Galaćanima 5:22-23, apostol Pavao ocrtava osnove kršćanskog karaktera: “Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost.” Apostol Petar dodaje: “Zato se svim žarom potrudite da svojom vjerom postignete krepost ... znanje ... uzdržljivost ... postojanost ... pobožnost ... bratoljublje ... ljubav” (2. Petrova 1:5-7).

Bog oblikuje naš karakter kroz naše kušnje i iskustva kako bi nam pomogao postići cilj sličnosti Kristu. To je Božji cilj za nas kao što je navedeno u Rimljanima 8:29: “Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina njegova, da on bude prvorođenac među mnogom braćom.”

— *Br. Jeff Earl*

Spomen Našeg Gospodina

„Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene” (Ivan 17:20).

Tijekom ovog vremena spomen-svečanosti, dok se prisjećamo Isusove velike žrtve, zagledajmo se u sebe i budimo odlučniji u potpunosti hoditi njegovim stopama. Posvetimo se ponovno žrtvovanju sebe i vlastitih interesa, i umjesto toga, usmjerimo svoju energiju na blagoslivljanje drugih.

Dok razmišljamo o iskustvima našeg Gospodina, razmotrimo neke od završnih pouka koje je Isus želio preneti svojim učenicima i nama zadnje noći svog života. Zapisane su u Evanđelju po Ivanu, poglavlja 13 do 17. Čitajući ove tekstove, primjećujemo koliko se mnogo njih tiče našeg odnosa kao braće.

Dužni Ste Prati Noge Jedni Drugima

Kako bismo postavili kontekst u Ivanu 13, u Luki 22:24 rečeno nam je da je odmah nakon spomen-svečanosti nastao spor među učenicima o tome tko bi od njih trebao biti smatran najvećim. Naš Gospodin je odgovorio u Ivanu 13:4 tako što je ulio vodu u praonik i oprao noge učenicima. Zatim ih je obrisao ručnikom i rekao: “Ako dakle ja, Gospodin i Učitelj, vama oprah noge, i vi ih morate prati jedan drugomu” (Ivan 13:14).

Kako je lijepo naš Gospodin ilustrirao da se nitko od nas nikada ne bi trebao osjećati superiornijim od drugih. Umjesto toga, Bog želi da služimo jedni drugima u poniznosti, čak i u najneznatnijim zadacima, ako je to potrebno u bilo kojem trenutku.

Nova zapovijed

Naš Gospodin je nastavio u Ivanu 13:34, 35: “Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.”

Čini se gotovo nepotrebnim da nam se to govori. Tko ne bi želio voljeti svoju braću? Očito je da mogu postojati trenuci kada je to izazov, jer je to ponovio još dva puta te iste noći. Zašto je Gospodin tri puta ponovio zapovijed da ljubimo svoju braću?

Isus je znao da će biti trenutaka kada bi moglo biti teško voljeti braću. Svatko od nas ima drugačiju osobnost, drugačiju pozadinu i, možda, drugačija doktrinarna

razumijevanja. Razlike u mišljenjima o raznim pitanjima lako mogu nastati na poslovnim sastancima.

Ali unatoč tim razlikama, naš Gospodin nas je podsetio da smo braća, dio Njegova tijela. Nismo mi izabrali jedni druge, nego je On izabrao našu braću. Stoga nas podsjeća da, kao i u svakoj obitelji, trebamo pokazivati istinsko poštovanje i ljubav jedni prema drugima. Ne smijemo tražiti samo vlastite interese, već uzimati u obzir potrebe naše braće.

Mana od 24. travnja to lijepo ističe: “Jedan oblik službe koji Kraljevsko svećenstvo često ne prepoznaje jest prilika odricanja od vlastitih načina ili planova, vlastitih metoda ili preferencija, i u interesu mira, prihvaćanja planova, preferencija drugih tamo gdje je riječ samo o pitanju osobnih preferencija.”

Učenici su te noći mislili samo na vlastite želje, a Isus ih je nježno prekorio opravši im noge. Neka i mi isto tako peremo noge jedni drugima. Još uvijek smo u tijelu i, s vremena na vrijeme, možemo imati nategnut odnos s nekim. Ako itko to proživljava, sjetimo se primjera našeg Gospodina. Operimo im simbolički noge i izrazimo u svojim srcima ljubav prema njima pred Ocem.

Vjerujte i u mene

Naš Gospodin je nastavio svoju opomenu u noći spomen-svečanosti u Ivanu 14:1-3: “Neka se ne uznemiruje

Isus pere noge svojim učenicima

srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripraviti vam mjesto'? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja."

U ovim završnim oprostajnim riječima, naš Gospodin nam skreće pozornost na potrebu da često razmišljamo o nadi koja leži pred nama iza zastora. Kako se naše kušnje povećavaju, kako naša tijela počinju propadati s godinama, i kada doživljavamo tugu i usamljenost srca, on želi da usredotočimo svoje umove na vrijeme kada će sve naše kušnje završiti i kada ćemo iskusiti radosti i blagoslove tog doma u svemiru koji je naš Gospodin otišao pripremiti za nas.

Mir vam svoj dajem

Naš Gospodin nastavlja, Ivan 14:27: "Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši."

Ovdje nas naš Gospodin podsjeća da bez obzira na kušnju, bol ili tugu koju proživljavamo, on želi da se ne bojimo, već da se prepustimo s mirom u srcu. To će donijeti mir koji proizlazi iz priznanja da on dopušta to iskustvo za našu vječnu dobrobit.

Isus dalje objašnjava u prisposobi kako su sva ta teška iskustva dopuštena da bi se kristalizirali naši karakteri i pomoglo nam da donesemo više ploda. Ivan 15:1, 2 kaže: "Ja sam istinski trs, a Otac moj - vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese." Čišćenje obavlja ruka puna ljubavi našeg Oca koji točno zna što je najbolje za nas. Kao što nam Bog kaže u 2. Korinćanima 4:17:

Isus poučava na Posljednoj večeri

"Jer naša kratkotrajna i laka nevolja donosi nam izobilnu, vječnu slavu." Naše su kušnje vrijedne milijuna, ne bismo smjeli potratiti nijednu od njih.

Molitva u Ivanu 17

Nastavljamo s Isusovom prekrasnom molitvom iz Ivana 17:1: "To reče Isus, podiže oči k nebu i progovori: 'Oče, došao je čas! Proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe!'" Njegov čas je došao! Naš je Gospodin znao da će sutradan umrijeti. Ipak, njegova najdublja želja bila je da proslavi svog nebeskog Oca.

Dok Isus nastavlja u molitvi, vidimo kako će On proslaviti svog Oca. Stihovi 2 i 3: "da vlašću koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao. A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao — Isusa Krista." Bog će također biti proslavljen kada Isus da vječni život Crkvi. Ali ne samo njima, već i bezbrojnim milijardama koje će postati zemaljska djeca našeg Gospodina u Kraljevstvu.

Primijetite prekrasnu misao o tome zašto će svima njima biti dan vječni život. Misao na grčkom je da će im biti dan vječni život kako bi mogli upoznati tebe, jedinoga istinskog Boga. Drugim riječima, konačnom biću bit će potrebna vječnost da upozna Boga u svoj njegovoj punini, kako za Crkvu tako i za čovječanstvo. Zašto? Zato što će On nastaviti iznositi nove aspekte vječnog plana koji će se zauvijek širiti na blagoslov drugih stvorenja.

Isusova molitva se nastavlja u Ivanu 17:20, 21: "Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene: da svi budu jedno kao što ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu, da svijet uzvjeruje da si me ti poslao."

Vidimo koliko duboko naš Gospodin želi da njegova braća budu ujedinjena jedinstvom namjere, volje i želje da cijene, vole jedni druge i služe zajedno rame uz rame u djelu koje Bog želi da činimo.

Getsemanski vrt

Nakon molitve u gornjoj sobi za jedinstvo braće, Isus i učenici prešli su potok Kidron u Getsemanski vrt. Tamo je naš Gospodin postao nasmrt žalostan i molio se tri puta da Bog ukloni njegovu "čašu" ako je to Božja volja. Što je bila čaša koju je naš Gospodin želio ukloniti?

U 102. Psalmu zabilježena je Gospodinova molitva u Getsemaniju i ona daje uvid u to što je ta čaša mogla biti. Psalm 102:1,2: "Jehova, usliši molitvu moju, i vapaj moj k tebi da dođe! Nemoj sakrivati lica svog od mene u dan tjeskobe moje."

Ove riječi sugeriraju da je Otac počeo uklanjati Svoju prisutnost od Isusa dok je bio u Getsemanskom vrtu. Izraz "nemoj sakrivati lica svog od mene" znači nemoj sakrivati

Isus u Getsemaniju

svoju prisutnost od mene. Tijekom cijelog svog života, Gospodin je mogao osjećati Očevu prisutnost. Ali, nešto se počelo mijenjati kada je Bog uklonio Svoju prisutnost. Bilo je to nešto što Isus nikada prije nije iskusio, ni kao Logos, ni tijekom svoje trideset i tri godine kao čovjek.

To ga je preplavilo! Isus se povukao u sebe. Zašto bi Otac to učinio? Je li naš Gospodin nekako podbacio u savršenom držanju Zakona? Ne znati razlog bilo je nepodnošljivo. Zavapio je u Psalmu 102:25: “O Bože moj, nemoj me uzeti u polovini mojih dana!” Što je time mislio?

Kao Logos, Isus je bio prvo Božje stvorenje. Postao je milijardama godina ranije i nesumnjivo je očekivao da će živjeti vječno. Možda je, kad je rekao “nemoj me uzeti u polovini mojih dana,” strahovao da je nekako podbacio u nekoj maloj joti Zakona i da će stoga biti odsječen usred vječnog života koji je očekivao.

Hebrejima 5:7 čini se da potkrepljuje tu misao: “On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti **iz smrti** i bi uslišan zbog svoje predanosti,”

Prijevod Kralja Jakova kaže da je plakao “da bude spašen od smrti.” Ali to nije misao grčkog izvornika. Isus nije želio biti spašen od smrti. Znao je da mora umri-

jeti kao otkupnina za cijelo čovječanstvo. Plakao je zbog straha da možda neće biti uskrsnut. Dakle, molio je s vapajem i suzama da bude izbačen iz smrti uskrsnućem. To se također sugerira u Psalmu 102, kada je tražio da ne bude zauvijek odsječen.

Luka 22:43 nas obavještava da je Bog poslao anđela da ga uvjeri da je bio vjeran i da će ponovno živjeti. “I ukaza mu se anđeo s neba koji ga hrabraše.” Od tog trenutka nadalje, Isus je znao da je bio vjeran, i ubrzo nakon toga, vidimo savršeni mir u Isusu kroz sva ostala njegova iskustva.

Nije otvorio svoja usta

Čak i nakon što je bačen u tamnicu, lažno optužen, stavljen na suđenje, izrugivan, popljuvan, okrunjen trnovom krunom, i čavlima pribijen kroz ruke i noge na križ, bio je kao ovca koja je nijema pred onima koji je strižu, i nije otvorio svoja usta. Kada je na križu Očeva odsutnost potrajala, naš je Gospodin povikao: “Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio/”

Možda je baš u tom trenutku, kada je Isus zavapio iz srca, njegov savršeni um i sjećanje prolazilo kroz 22. Psalm koji proročanski završava s uvjerenjem u stihovima 31 i 32: “Potomstvo će njemu služiti, pripovijedat će o

Isus je šutio u svojoj obrani

Gospodinu slijedećem koljenu. Doći će i navješćivati njegovu pravednost narodu koji će se roditi: On je to učinio!” “On je to učinio” prenosi istu misao kao “svršeno je.”

Tamo, na križu, podnio je konačnu kušnju koja mu je doslovno slomila srce. Nosio je konačnu kaznu grešnika — potpunu otuđenost od Boga. Dok razmišljamo o tome što je naš Učitelj bio spreman pretrpjeti u našu korist, razmislimo o: “Što da uzvratim Gospodinu za sve

dobročinstva njegova prema meni?”

Razmislimo o našim zavjetima posvećenja i budimo odlučni da ćemo nastojati sa sve većom odlučnošću hoditi bliže njegovim stopama, bez prigovora prihvaćajući sve što Njegova volja dopusti. Izgubimo svoje živote u njegovoj službi! Koristimo svaku nit svoga bića služeći našem Gospodinu, istini i braći.

— *Br. David Stein*